

LATVIJA – PIRMAJĀ VIETĀ!

PIEVIEŅOJIES!

Es, Ainārs Šlesers,
aicinu apvienoties visiem Latvijas iedzīvotājiem,
visiem Latvijas patriotiem.

- ✓ Cilvēkiem, kuri vēlas, lai Latvija būtu bagāta un attīstīta valsts.
- ✓ Cilvēkiem, kuri negrib, lai mūsu bērniem un mazbērniem būtu jādzīvo ar 15 miljardu eiro parāda nastu, ko ir sarūpējusi Kariņa valdība.
- ✓ Cilvēkiem, kuri grib, lai Latvijai beidzot būtu profesionāla Saeima un valdība, kas spēj pieņemt lēmumus, neslēpjoties aiz ierēdņu mugurām.
- ✓ Es aicinu apvienoties ar mērķi nomainīt esošo glēvo, nekompetento valdību un “negadījuma” prezidentu Levitu!

**Visi tie, kurus neapmierina esošā situācija Latvijā,
pievienojieties manai komandai!**

Dievs svētī Latviju!

Ar cieņu –
Ainārs Šlesers

VIŅI UZNĒMĀS ATBILDĪBU!

**AINARS BAŠTIKS:
ĢIMENES GALVA,
KAS GATAVS ZIEDOTIES**

→ 3.lpp.

**VILIS KRIŠTOPANS:
NESPĒJNIEKIEM IR JĀPAIET
MALĀ!**

**JĀNIS ZARŽEKIS:
KOVIDA HAOSĀ PARĀDA
VARAS NESPĒJU!**

→ 2.lpp.

**ĒRIKS STENDZENIEKS:
LATVIJAI VAJAG
100 ŠLESERU!**

→ 15.lpp.

RAKSTIET UZ MANU E-PASTU:
SLESERS2022@GMAIL.COM

SEKO FACEBOOK:
AINĀRS ŠLESERS

NESPĒJNIEKIEM IR JĀPAIET MALĀ!

VALDĪBA PASAKA: VAJAG IEROBEŽOJUMUS, UN TO NEINTERESĒ, KA DAUDZI TŪKSTOŠI CILVĒKU TĀPĒC PALIEK BEZ DARBA.

Valdība pasaka: Latvijai nav vajadzīgs tranzīts, un to neinteresē, ka tāpēc atlaiž 1500 dzelzceļniekus. Valdība noklusē, ka tranzīta nozarē strādā desmitiem tūkstošu cilvēku un viņiem ir bērni.

Valdība pasaka: “ABLV” bankā esot pelnījuši tikai divi cilvēki, tāda banka mums nav vajadzīga, bet aizmirst pateikt, ka vairāk nekā 1000 cilvēki bankas aizvēršanas dēļ pazaudēja darbu. Un arī viņiem ir ģimenes.

Tāda ir Latvijas valdības attieksme pret cilvēkiem. Tāda ir tās attieksme pret uzņēmējiem.

“ABLV” bankas akcionāri uzcēla finiera rūpnīcu Jēkabpilī, viņi uzbūvēja “Hanzas peronu” un daudz ko citu. Ko Latvijā ir uzbūvējuši skandināvu banku akcionāri?

1996. gadā, kad es biju satiksmes ministrs, Ventspils osta viena pati krāva vairāk tonnu kravu nekā Klaipēda un Tallina, kopā ņemot. Tagad viena pati

Klaipēda krauj vairāk kravu nekā visas Latvijas ostas kopā. Kā tas varēja notikt? Vai tā nav tieša Latvijas valdības vaina? Janvārī pensionāri nevarēja nopirkt sniega lāpstas, februārī – ziemas zābakus mazbērniem, martā – stikla burkas, kur liet bērzu sulu. Maijā cilvēkus nelaida klātienē skatīties hokeja čempionātu, bet tribīnēs lepni sēdēja valdības ministri Rinkēviči. Vai tas nav absurds? Tāda bezatbildība un ģirgāšanās par tautu Latvijā vēl nav pieredzēta! Nespējnieku vietā ir vajadzīgi cilvēki, kuri var uzņemties atbildību tautas priekšā. Ir vajadzīgs tāds premjers, kas ir līderis. Ainārs Šlesers ir darītājs un attīstītājs. Viņš projektus iesāk un arī pabeidz. Viņam ir uzņēmēja domāšana, kas ļoti ir vajadzīga valstī. Latvijai ir vajadzīgs līderis ar saimnieka domāšanu.

1995. gadā mēs sākam attīstīt Rīgas lidostu no 500 tūkstošiem pasažieru gadā. Aināra Šlesera laikā lidosta sasniedza

VILIS KRIŠTOPANS, bijušais Latvijas premjers un satiksmes ministrs

5 miljonus pasažieru gadā. Tagad lidostu ir nolaiduši nespējnieki. Ar Šleseru Rīgas lidostu varam attīstīt par lielāko Ziemeļeiropā.

1995. gadā es Satiksmes ministrijā savus darbus iesāku ar Valsts autoceļu fondu. Šlesers to turpināja, un tika uzbū-

vēts Saulkrastu apvedceļš un Kokneses šoseja. Atjaunosim Autoceļu fondu un uzbūvēsim Latvijā automaģistrāles.

Atkal Latvijā uzsāksim strauju attīstību nozaru likvidēšanas vietā.

Nespējniekiem ir jāpaiet malā! Jādod ceļš tiem, kuri zina, prot un māc izdarīt!

Šlesera atgriešanās – labākais šī gada politiskais notikums

PĒTERIS SPROĢIS, Latvijas Baptistu draudžu savienības bīskaps emeritus

Zinātnieks un riska analītiķis Nasims Nikolass Talebs raksta par šodien bieži sastopamu problēmu – lēmumus, kas ietekmē veselās tautas un reģionus, pieņem no reālās dzīves atrauti cilvēki, kuri balstās uz teorijām, kas varbūt labi izskatās uz papīra, bet praktiskajā dzīvē nodara daudz posta. Šie cilvēki parasti paši neko vēl nav spējuši izveidot un pat personīgajā dzīvē atrisināt, vien ar iztapīgu karjerismu un pareizajiem diplomiem iekārtojušies labi apmaksātā darbā. Turklāt šie cilvēki, slēpjoties birokrātijas cietokšņos, ar neko neriskē un ne par neko nekad neuzņemamas atbildību.

Pašlaik arī Latviju piemeklējusi šī *slimība*. To uzskatāmi izgaismo kaut vai jau apnikušā vakcinācijas procesa organizēšana, kad pēkšņi izrādās – nepietiek tikai

ar noslepenotām tabulām un skaļām PR akcijām, bet kaut kas praktiski un loģiski tiešām ir jāsaņem un arī jāizdara. Pašlaik mums ir valdība, kas gandrīz ne par ko neatbild. Rīcībnespēja tiek slēpta, vainojot ierēdņus un uzkurinot krīzes histēriju, nevis piedāvājot ilgtermiņa risinājumu un iezīmējot saprotamu plānu, kā krīzi pārvērst iespējā. Ja vara kļūdotos, vēl būtu cerība, jo kļūdas var atzīt, bieži tās var labot un no tām mācīties.

Vājas varas pazīme vienmēr ir bijusi vajadzība atrast kādu, kuru visā vainot. Nevieni neapgalvo, ka Ainārs Šlesers nav kļūdījis, toties viņš ir no kļūdām mācījies un vienmēr ar jaunu enerģiju piecēlies. Ainārs nav apguvis saldās runāšanas un politiskās iemidzināšanas mākslu. Vienam otram viņš noteikti labāk patīktu, ja pieskaņotu savu viedokli politikorektajam vairākumam.

Esmu pārliecināts, ka Aināram Šleseram rūp Latvijas cilvēku labklājība un Latvijas izaugsme. Ainārs nav citu vainotājs. Viņš ir darītājs. Daudzi varas kalpi nav tik daudz idejas izpratojuši, cik Ainārs realizējis. Man arī patīk, ka pat pret saviem politiskajiem konkurentiem viņš izturas ar lielāku cieņu un piedošanu nekā pašreizējās koalīcijas partijas attiecas cita pret citu.

Uzskatu, ka Aināra Šlesera atgriešanās politikā ir, iespējams, labākais šī gada politiskais notikums Latvijā.

Kovida haoss parāda varas nespēju

JĀNIS ZARŽECKIS, ķirurgs, plastiskās ķirurģijas klīnikas īpašnieks

Absurdā valdības rīcība ir nogurdinājusi sabiedrību. Daudzos gadījumos tā ir bijusi pilnīgi garām. Ja no lēmumiem izstaro stulbums, gudriem cilvēkiem ir grūti tādiem pakļauties. Tomēr mēs esam spiesti to darīt, jo mums draud ar drakoniskiem sodiem. Nevieni vēl līdz šim nav atbildējis, kāpēc vienās valstīs ir vieni ierobežojumi, bet Latvijā citi. Tomēr viens ir skaidrs – tie visi sit pa cilvēku kabatu, bet galarezultātā pa valsts maku un ekonomiku kopumā.

Kovida haoss – nekonsekvence ierobe-

žojumos un atbalsta mehānismos – tas viss parāda varas nespēju. Un mēs visi saprotam, ka humānā krīze būs daudz smagāka nekā kovida krīze. Tāpēc vēl jo vairāk būs vajadzīgi tādi valdības lēmumi, kas ceļ ekonomiku, nevis to kavē. Būs jāmeklē iespējas, kā nopelnīt naudu.

Šeit neaizstājams ir mans draugs Ainārs Šlesers. Viņš zina, kā piesaistīt līdzekļus. Jo tikai tad, kad valstij ir līdzekļi, var attīstīties nozares, kam tie ir nepieciešami. Piemēram, medicīna. Latvijas medicīnas nozarei ir vajadzīga tikai saprātīga valsts politika, neliekot šķēršļus tur, kur tas kavē attīstību.

Lai attīstītu medicīnas nozari Latvijā, ir ļoti nepieciešams domāt arī par to, kā piesaistīt ārvalstu pacientus. Ja mēs sniegsim pakalpojumus pacientiem no ārzemēm, Latvijas medicīnas nozarei un mūsu valsts budžetam būs nodrošināti lieli ienākumi. Tas savukārt palīdzēs pacelt medicīnas pakalpojumu kvalitāti pašiem Latvijas iedzīvotājiem, jo tam būs nauda.

Medicīnas pakalpojumu eksportam ir jāķļūst par vienu no nozīmīgākajām eksporta nozarēm Latvijā. Latvijai ir vajadzīga īstu profesionāļu valdība!

Tāpēc es atbalstu savu draugu Aināru Šleseru, kurš labi saprot, kā ir jāattīsta ekonomika pareizi – tas pacels mūsu medicīnas nozari un valsti kopumā.

Valsts jāvada stipriem cilvēkiem

JĀNIS JURKĀNS,
pirmais atjaunotās Latvijas
ārlietu ministrs

Es zinu, ka Latvijā ir daudz izglītotu cilvēku. Ir arī tādi, kuriem ir politiskas vīzijas. Kāds vieds cilvēks teicis: ja vīzijai neseko rīcība, tā kļūst par ilūziju. Viena no Latvijas problēmām ir līderu trūkums – cilvēku, kuriem ir ne vien zināšanas, bet arī drosmē un uzņēmība. Ainārs Šlesers ir līderis. Punkts.

Es labi atceros to vasaras dienu, kad mūsu frakcijas telpā ienāca Ainārs Šlesers un bez aplinkiem paziņoja: gribu nākt politikā. Pēc izskata viņš varēja būt drīzāk miesassargs, bet ne politiķis. Pēc satura gan – pārsteidzoši pārliecinošs. Buldozers. Kad stāstīju, kādas kvalifikācijas ir vajadzīgas politikim, viņa atbildē sadzirdēju pārliecinošu: es iemācīšos. Mācījās viņš ātri – *kājas stāvo!* Viņš centās ātrāk pateikt savu sakāmo. Tas bija tik tālu no ierastā, ka likās – vecīt, tev nekas politikā nesanāks.

Nepagāja ilgs laiks, kad viņš sāka klāstīt

savu skatījumu un formulas, kas padarītu Latviju par pārticīgu valsti. Daudzi vīpsnāja par šiem izklāstiem, tomēr tajos bija kaut kas, kas lika aizdomāties.

Viens no viņa pirmajiem lielajiem projektiem bija izveidot Baltijas Stabilitātes fondu. Fonda mērķi bija tikpat lieli kā universālveikals, kurā uz fonda sapulcēm nāca visi Saeimas frakciju vadītāji. Pat vissīvākajiem politiskajiem pretiniekiem nebija *alerģijas* sēdēt pie viena galda ar Jurkānu.

Šlesers prata pulcēt ap sevi cilvēkus. Viņš prata apvārdot tos ne tikai Latvijā, arī ārzemēs. Par to mēs, fonda dalībnieki, varējām pārliecināties ārzemju braucienos, kuru mērķis bija stāstīt miljonāriem, ka Latvija ir pareizā valsts, kurā investēt naudu. Stāstīt viņš varēja ilgi, dikti un pārliecinoši vairākās valodās. Norvēģis tic latvietim vairāk, kad tas runā norvēģiski.

Atceros to dienu, kad *uniti* izcēlās ugunsgrēks. Visapkārt valdīja panika, bet Šlesers bija mierīgs kā buldozers.

Viņa miers un stabilitāte bija pievilcīga. Drīz vien ap viņu sāka pulcēties pārsvarā jaunieši ar ambicioziem plāniem veidot politisku partiju. Tad, kad viņam izdevās pārliecināt Raimonu Paulu un Jāni Peteru, ļaudis saprata, ka top kas nopietns. Par daudzsološu partiju kļuva Jaunā partija, kas pēc tam pārtapa Pirmajā partijā. Patiesībā partijas lietas Šleseru interesēja maz. Tās viņam bija par šauru un garlaicīgu. Viņam patika vadīt ministriju. Viņš bija ļoti labs ministrs. Punkts.

Ģimenes galva, kas gatavs ziedoties

AINARS BAŠIKS,
mācītājs, bijušais bērnu, ģimenes un sabiedrības integrācijas lietu ministrs

Vispirms varu sacīt, ka tad, kad biju bērnu un ģimeņu ministrs, ļoti izjutu Aināra Šlesera atbalstu, aizstāvēt gan māmiņu algas, gan pārveidojot ģimenisku aprūpi bāreņu namu bērniem, gan izveidojot Uzturīdzekļu fondu bērniem, kuri nesaņēma alimentus, gan ieviešot brīvpusdienas. Latvijai tik ļoti vajag vīru un sievu, kuri ar vīziju, enerģiju un pārliecību ir gatavi ziedoties Latvijai. Tomēr liekas, ka nevienam nav velēts tik daudz dažādu epitetu, kritikas un apmelojumu kā Aināram Šleseram. Savukārt es par viņu varu teikt tikai to, par ko esmu pārliecināts un ko zinu.

Vispirms Ainārs ir VĪRS savai vienīgajai sievai Inesei. Ainārs ir piemērs uzticīgai mīlestībai un laulībai teju 30 gadu garumā. Tas ir daudz vērtāk par visiem citiem sasniegumiem.

Ainārs ir TĒVS saviem pieciem bērniem. Gādīgs un mīlošs. Bērni ir lielākā vērtība un investīcija Latvijai. Pārsteidzoši, ka Aināra un Ineses bērni, jau uzsākot skolas gaitas, runā četrās valodās.

Ainārs ir ļoti HARISMĀTISKS un talantīgs vīrs, kurš spēj iedvesmot un pārliecināt. Ainārs nekad nerunā no lapiņām. Un brīvi pārvalda piecas valodas.

Ainārs Šlesers ir vīrs ar lieliem MĒRĶIEM un DARBIEM. Vai tās būtu mācības Norvēģijā vai uzņēmējdarbība, vai valstiskā līmenī Latvijas attīstība, ko Ainārs ir patiešām nenogurstoši veicinājis ar savu enerģiju un spēku.

Aināru pazīstu kā vīru ar PĀRLIECĪBU, ka tikai tradicionālās vērtības ļaus Latvijai nodrošināt nākotni. Viņa nopelns ir arī Satversmē nostiprinātā laulība starp vīrieti un sievieti.

Ainārs vienmēr ir iestājies par Latvijas iedzīvotāju saliedētību un sadzīvošanu. Vēl esmu ievērojis, ka viņš ir izturīgs un ir labvēlīgs. MIERĪGS un pozitīvi noskaņots. Vērsts uz SADARBĪBU un ATTĪSTĪBU, nevis uz konfliktu turpināšanu un pretrunu radīšanu. Ar to viņš ļoti atšķiras no citiem politiķiem.

Es atbalstu Aināra Šlesera atgriešanos Latvijas politikā.

UZŅEMTIES ATBILDĪBU VISGRŪTĀKAJĀ BRĪDĪ

Valsts vadītājs ir kas vairāk nekā pirmais starp līdzīgajiem. Viņam jābūt apveltītam ar īpašām rakstura īpašībām, jo uz viņu gulstas atbildība par tautas labklājību un valsts likteni.

Īpaši svarīgi tas ir lielu pārbaudījumu laikā, kad ātri izgaismojas nekompetentie, glēvie un savos amatos nejausi iekļuvušie valstu vadītāji un ministri.

Tāpēc tieši krīžu vai lielu pārbaudījumu brīžos valstu vadītā atgriežas īstie nācības līderi. Viņi ir neatlaidīgi, apveltīti ar lielu gribasspēku un nepiekāpīgi centienos realizēt iecerēto. Stingri un ļoti prasīgi pret sevi un citiem.

Vēsture māca, ka izcilu vadītāju mēs atpazīstam nevis pēc tukšiem solījumiem un deklarācijām, bet gan pēc viņu daudzajiem izcili padarītajiem darbiem.

VINSTONS ČĒRČILS,
Anglijas premjerministrs

1940. gadā, Otrā pasaules kara sākumā, Anglijas valdība bija sevi pilnībā diskreditējusi, iesaistoties nemiērtos kompromisos ar Hitleru. Viņu glēvā un nemākulīgā stratēģija bija izrādījusies pilnīgi kļūdaina – to saprata visi. Anglija sāka gatavoties Vācijas karaspēka iebrukumam. Bija apdraudēta pati valsts eksistence. Šajos apstākļos politikā atgriezās Vinstons Čērčils, un viņa ietekmē Anglija kļuva par vienu no Otrā pasaules kara uzvarētājiem un atguva savu bijušo varenību.

PASAULES PIEREDZE LIECINA, KA TIEŠI VISGRŪTĀKAJOS BRĪŽOS PARĀDĀS ĪSTIE NĀCIJAS LĪDERI.

ŠARLS DE GOLLS,
ģenerālis, Francijas prezidents

No 1957. līdz 1958. gadam Francijā bija dziļa ekonomiskā un politiskā krīze. Karš Alžīrijā, ilgstoši un nesekmīgi centieni izveidot kādu nebūt valdību. Daudzi saprata, ka vajadzīgas kardinālas izmaiņas, taču rīkoties drosmīgi un izlēmīgi, pārvarot visus šķēršļus, lai izklūtu no krīzes, neviens no esošajiem politiķiem nebija spējīgs. Vēl lielāku satricinājumu priekšā esošā sabiedrība aicināja atgriezties politikā bijušo premjeru Šarlu de Gollu. Sākās Piektais Francijas republikas laiks. Šis laiks Francijas vēsturē ir ierakstīts ar zelta burtiem.

LI GUANJAO,
Singapūras premjerministrs

1959. gadā Singapūra bija nabadzīga bijusī kolonija. Pie varas nāca Li Guan-jiao. Viņa virsmērķis bija panākt nacionālās ekonomikas izaugsmi, lai ikviens valsts iedzīvotājs sajustu to nevis statistiski pievilcīgos salīdzinātajos skaitļos, bet caur savu un savas ģimenes personīgo labklājību, tās ikgadējo kāpinājumu. Šobrīd Singapūra ir otrā lielākā osta pasaulē, banku centrs un līdere augsto tehnoloģiju jomā. Singapūras iedzīvotāju dzīves līmenis ir viens no visaugstākajiem pasaulē.

AINĀRS MANI DARBI U

“GALERIJA CENTRS”

1995. gadā pēc veiksmīgas “Dressmann” veikala atvēršanas pastaigājos pa Vecrīgu ar savu norvēģu partneri miljardieri Franku Varneru. Viņš ieraudzīja tolaik vecu, drūmu ēku ar nosaukumu “Universālveikals Centrs” Šis veikals varētu kļūt par Rīgas “Harrods”, viņš sprieda un pajautāja: vai varam to nopirkt? Es neapjuku un atbildēju, ka varam. Tad Varners teica, lai noskaidroju, cik tas maksā. Pēc kāda laika mēs universālveikalu nopirkām, un es 26 gadu vecumā kļuva par šī veikala prezidentu, kuram bija jārealizē vērienīga pārbūve. Pēc pārbūves jaunais “Galerija Centrs” tika atzīts par vislabāko renovēto vecpilsētas tirdzniecības centru pasaulē.

TIRDZNICĪBAS CENTRS “ALFA”

1996. gadā es atvedu Franku Varneru un viņa norvēģu menedžerus uz vecu rūpnīcu ar nosaukumu “Alfa”. Tās teritorijā atradās 45 grausti. Norvēģi nesa-prata, kāpēc esmu viņus turp aizvedis. Teicu, ka šī ir labākā vieta, kur uzbūvēt Rīgā lielāko tirdzniecības centru. Norvēģu menedžeri sacīja, ka tas ir neprāts, jo pat Norvēģijā nebija tik liela tirdzniecības centra, toties Franks Varners bija VIZIONĀRS. Viņš uzreiz saprata, ka šī tiešām ir labākā vieta šādam projektam. Par spīti savu ekspertu negatīvajam viedoklim, Franks noteica: Ainār, noskaidro, cik šie grausti maksā; ja cena būs laba, mēs tos nopirksam un izveidosim šeit lielāko Rīgas tirdzniecības centru. Pēc kāda laika tas notika.

TIRDZNICĪBAS CENTRS “MOLS”

1996. gadā aizvedu Franku Varneru uz nepabeigtu jaunbūvi. Šī objekta nosaukums bija “Eiropa Centrs”. Objekts stāvēja tukšs un nepabeigts. To bija sācis būvēt kāds uzņēmējs, kuram Jakutijā bija bizness ar diamantiem. Diemžēl viņa dzīve beidzās, nepabeidzot šo centru – viņš tika nogalināts. “Eiropa Centrs” stāvēja kā tukšs monstros bez dzīvības. Nevienam negribēja pirkt, jo baidījās. Frankam Varneram neizstāstīju centra baidīgo vēsturi, jo negribēju nobaidīt. Kad Varners to ieraudzīja, viņš teica: man patīk šī vieta! Mēs pabeigsim šo objektu, un Rīgai būs moderns tirdzniecības centrs – tāds, kādi ir visā Eiropā. Varners atkal lika noskaidrot, cik tas viss maksā; ja cena būs laba, pirksim. Pēc kāda laika mēs šo objektu nopirkām. Un tikai tad, kad darījums bija noticis, Varners uzzināja šī centra baidīgo pagātni. Tirdzniecības centrs “Mols” kļuva par Rīgas pirmo moderno tirdzniecības centru.

TIRDZNICĪBAS CENTRS “DOLE”

1996. gadā aizvedu Franku Varneru uz graustu ar nosaukumu “Dole”. Šis padomju laikā būvētais tirdzniecības centrs bija kļuvis par graustu, aizvērts un nedarbojās. Nevienam vietējais uzņēmējs nemaz neskatījās uz šo graustu, jo tajā laikā vietējam uzņēmējam nebija brīvas naudas, ko ieguldīt šādā objektā. Varners teicu, ka šis objekts ir perspektīvs, tas ir svarīgs rīdniekiem, jo “Dole” bija pirmais modernais PSRS laikā uzbūvētais tirdzniecības centrs Rīgā. Kā arī piebildu, ka “Dole” atrodas Ķengaragā, tieši blakus manai bērnības dzīvesvietai. Varners iebilda, ka mēs jau nopirkām “Molu”, “Dole” atrodas pārāk tuvu, būs savstarpēja konkurence. Atbildēju: ja nenopirksam mēs, nopirks citi; labāk paši izveidojam divus dažādus centrus nekā pēc tam konkurēsim ar citiem. Varners piekrita maniem argumentiem. Un jau pēc kāda laika mēs nopirkām arī tirdzniecības centru “Dole”.

TIRDZNICĪBAS CENTRS “MINSKA”

1996. gadā aizvedu Franku Varneru uz vēl vienu vecu graustu – tirdzniecības centru “Minska”. Teicu, ka šis centrs atrodas Purvciemā un tādējādi nekonkurēs ar citiem centriem, kurus mēs bijām jau nopirkuši. Varners to uzreiz saprata. “Minska” bija mazs padomju laika veikals, tāpēc viņš uzreiz piekrita to iegādāties. Pašreiz tajā atrodas “Rimi”.

DZELZCEĻA STACIJA UN TIRDZNICĪBAS CENTRS “ORIGO”

Viens no interesantākajiem projektiem bija saistīts ar Rīgas dzelzceļa stacijas pārveidi un pārbūvi par modernu, Eiropas standartiem atbilstošu dzelzceļa staciju. No degradētas padomju laika stacijas, kurā bija pilns ar dzērājiem, narkomāniem, prostitūtām un dažādiem krimināliem elementiem, Rīgas dzelzceļa stacija tagad ir kļuvusi par modernu tirdzniecības centru. Tā būs Rīgas seja tad, kad tiks realizēts projekts “Rail Baltic”. Šodien mēs redzam, kā dzelzceļa stacijas pārbūve ir izmainījusi kādreiz degradēto vidi, kas vienmēr ir bijusi stacijas

ŠLESERS UN RADĪTĀS DARBA VIETAS

tuvumā. Šodien blakus “Origo” ir uzbūvētas modernas viesnīcas, tiek būvēts mūsdienīgs biroju centrs. Bet sākums šim projektam bija 1992. gadā, kad es 22 gadu vecumā dzīvoju un strādāju Norvēģijā. Bieži staigāju pa Oslo centrālo gājēju ielu – Kārļa Johana ielu, kurai vienā pusē bija Karaļa pils, bet no otras puses – dzelzceļa stacija. Ieejot Oslo dzelzceļa stacijā, vienmēr nodomāju, ka šādu staciju mums vajag arī Rīgā.

Kad atgriezos atpakaļ Latvijā, sapņoju, ka nepieciešams pārveidot arī Rīgas dzelzceļa staciju. Šo ideju izstāstīju Frankam Varneram, un viņš uzreiz piekrita. Notika konkurss par labāko Rīgas dzelzceļa stacijas apsaimniekotāju, un mūsu uzņēmums “Varner Baltija” uzvarēja šajā konkursā. Jau pēc neilga laika Rīgas dzelzceļa stacija sāka piedzīvot pārvērtības. Tiešām ļoti priecājos un esmu lepns, ka mans 1992. gada sapnis ir piepildījies un Rīgai šodien ir sava moderna dzelzceļa stacija.

“RIMI”

Katrā no tirdzniecības centriem bija nepieciešams liels pārtikas veikals, tāpēc Franks Varners teica: man ir draugs Stēns Ēriks Hāgens, kuram pieder “Rimi” veikali Norvēģijā, piedāvāšu viņam atvērt “Rimi” veikalus Latvijā.

Manā klātbūtnē Varners piezvanīja Hāgenam, izstāstīja, ka plāno atvērt vairākus tirdzniecības veikalus Rīgā, un pajautāja, vai tas negribētu kopā ar viņu atvērt “Rimi” veikalus, uz ko Hāgens uzreiz atbildēja: ar tevi esmu gatavs iet jebkurā projektā. Tā jau pēc neilga laika Hāgens

ar savu privāto lidmašīnu ieradās Rīgā un pēc objektu apskates pieņēma lēmumu uzsākt biznesu Latvijā.

Mūsu uzņēmums “Varner Baltija” izveidoja kopuzņēmumus ar Hāgenu. 50% piederēja “Rimi Baltija” jeb Hāgenam un 50% – “Varner Baltija”. Kopuzņēmums “Varner Hakon Invest” tika izveidots ar mērķi attīstīt nekustamos īpašumus Latvijā – tas arī tika izveidots pēc principa 50:50.

Es kļuva par “Rimi Baltija” līdzīpašnieku un pirmo direktoru, kā arī par “Varner Hakon Invest” direktoru. Līdz ar to man jau savos 26 gados vajadzēja vadīt daudzus lielus uzņēmumus.

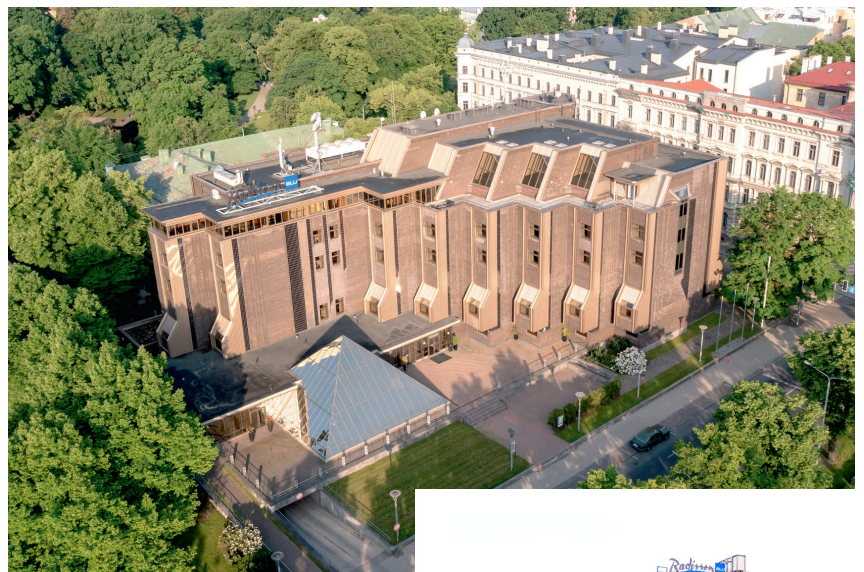
Pirmais “Rimi” veikals Latvijā tika atvērts tirdzniecības centrā “Dole”. Tas notika 1997. gada 20. februārī, tieši tajā dienā, kad piedzima mans otrais dēls. Uz veikala svinīgo atvēršanu es nevarēju ierasties, jo atrados ar sievu dzemdību namā.

“NARVESEN”

Lai piepildītu tirdzniecības centrus ar nomniekiem, kuru 1997. gadā bija ļoti maz, Varners sāka aicināt uz Latviju dažādus savus draugus, veikalu īpašniekus. Viens no stratēģiskajiem partneriem bija uzņēmums “Narvesen”. Kad šī uzņēmuma īpašnieks ieradās Rīgā, viņš uzreiz piekrita uzsākt biznesu Latvijā, jo arī viņam uzsākt biznesu kopā ar Varneru bija liels pagodinājums.

Lai “Narvesen” varētu veiksmīgi uzsākt biznesu, bija nepieciešams īsā laikā atvērt daudzas tirdzniecības vietas, tāpēc tika pieņemts lēmums iegādāties padomju laika kioskus, kuri piederēja uzņēmumam “Preses apvienība”. Pēc ilgām pārrunām tika panākta vienošanās par kiosku ķēdes iegādi. Tādā veidā “Narvesen” bizness iegāja visās Latvijas pilsētās. Šodien “Narvesen” veikali ir kļuvuši par neatņemamu ikvienas Latvijas pilsētas sastāvdaļu.

VIESNĪCA “RĪDZENE”

1995. gadā, kad Franks Varners uzsāka biznesu Latvijā, viņš norādīja, ka uz Latviju brauks daudz un dažādi uzņēmēji, kuriem būs kaut kur jānakšņo, tāpēc ierosināja nopirkt kādu māju un pārbūvēt, lai norvēģiem būtu, kur dzīvot.

Tā mēs nopirkām vecu, greznu namu Alberta ielā. Tomēr renovācija prasīja daudzus gadus, tāpēc meklējām alternatīvus risinājumus. Valsts nolēma pārdot tai īpašumā esošo viesnīcu “Rīdzene”, kas PSRS laikā skaitījās ekskluzīva padomju nomenklatūras viesnīca. “Varner Baltija” nolēma izmantot valsts piedāvājumu un iegādājās šo viesnīcu. Viesnīca “Rīdzene” kļuva par vietu, caur kuru uz Latviju atbrauca Franka Varnera biznesa partneri. Daudzi no viņiem kļuva par reāliem investoriem Latvijā.

VIESNĪCA “LATVIJA”

1997. gadā, kad valsts nolēma pārdot viesnīcu “Latvija”, es uzrunāju Franku Varneru, sēžot pie lielā loga viesnīcā “Radisson Daugava”. Atklāju, ka valsts plāno pārdot viesnīcu “Latvija”, varbūt tas būtu interesanti kādam norvēģu investoram. Varners atbildēja: mums jau ir viesnīca “Rīdzene”, priekš kam vēl viena viesnīca? Uz to es savam partnerim atteicu: paskaties pa logu, “Latvija” ir visaugstākā viesnīca Rīgā! To var pārveidot par tādu pašu viesnīcu, kāda tajā laikā bija “Oslo Plaza”. Varners pasmaidīja un ieteica noskaidrot cenu: ja nebūs pārāk augsta, pirsim.

Tā mēs pēc neilga laika iegādājāmies arī viesnīcu “Latvija”. Šodien tā ir kļuvusi

par lielāko viesnīcu visā Baltijā ar 560 istabām, un visi to pazīst kā viesnīcu “Radisson Blu Latvija”.

VIESNĪCA “JŪRMALA”

Apmeklējot Jūrmalu 1997. gadā, Franks Varners tikās ar Jūrmalas mēru Andreju Inkuli. Tikšanās laikā pilsētas mērs aicināja Varneru investēt Jūrmalā. Tajā laikā Jūrmala bija ļoti drūma pilsēta ar simtiem graustu, investoru bija ļoti maz. Varneram iepatikās Inkulis, tāpēc viņš pajautāja, kas mēram ir pats svarīgākais, uz ko tas atbildēja, ka Jūrmalai vajadzīgas modernas viesnīcas. Inkulis sacīja: “Varner Baltija” daudz investē Rīgā, varbūt varētu investēt arī Jūrmalā? Un parādīja tukšu graustu ar nosaukumu “Viesnīca Jūrmala”. Varners teica: ja Jūrmalai tas ir svarīgi, mēs palīdzēsim!

Tā pēc kāda laika tika nopirkta viesnīca “Jūrmala” Jomas ielā. Paši mēs šo projektu tālāk tomēr neattīstījām, bet piemeklējām citus investorus. Šodien “Jūrmala” ir moderna viesnīca, kuru apmeklē daudz ārvalstu tūristu.

TURPINĀJUMS 6. LPP

AINĀRS ŠLESERS

MANI DARBI UN RADĪTĀS DARBA VIETAS

TURPINĀJUMS. SĀKUMS 5. LPP

LIDOSTA “RĪGA” UN “RYANAIR”

Lidosta “Rīga” 1989. gadā apkalpoja apmēram 1 miljonu pasažieru. Pēc PSRS sabrukšanas Rīgas lidostas apgrozījums saruka līdz 300 tūkstošiem pasažieru. 2004. gadā, kad es kļuva par satiksmes ministru, lidosta apkalpoja tikai 650 tūkstošus pasažieru. Daudz mazāk nekā PSRS laikā! Sapratu, ka ir nepieciešamas radikālas izmaiņas.

Tiekoties ar “AirBaltic” galvenā partnera “SAS” vadītāju, atskārtu, ka skandināvi nemaz negrib attīstīt lidostu “Rīga”. Viņš atklāti pateica: Rīgas lidostai nav nepieciešami daudz tiešo lidojumu, jo Latvijas iedzīvotāji var ceļot pa visu pasauli, lidojot caur Kopenhāgenu vai Stokholmu. Ņemot vērā, ka “SAS” kontrolēja “AirBaltic” uzņēmumu, nolēmu, ka kaut kas ir jādara, tāpēc pats devos uz Īriju, uz Dublinu, lai satiktu “Ryanair” vadītāju Maiklu O’Līriju. Biju pārliecināts, ka lidostai “Rīga” ir vajadzīga zemo izmaksu avioliņija “Ryanair”. Kad pirmo reizi satiku O’Līriju, teicu, ka gribu, lai “Ryanair” sāktu lidojumus no Rīgas, uz ko saņēmu atbildi: kāpēc lai “Ryanair” sāktu lidojumus no Rīgas, ja ir daudz citu Eiropas lidostu, kuras stāv garā rindā, lai “Ryanair” uzsāktu lidojumus? Es atbildēju: cik valstu ministri ir bijuši “Ryanair” birojā, lai runātu par sadarbību? O’Līrijs pasmaidīja un atzina, ka esmu pirmais, uz ko es atbildēju: tāpēc arī atbraucu, lai vienotos par sadarbību.

O’Līrijs paskatījās uz mani un noteica: labi, esam gatavi lidot no Rīgas, bet nosacījums ir šāds – “Ryanair” maksās lidostai “Rīga” 4,90 eiro par vienu pasažieri. Viena maksa par visiem pakalpojumiem! Sapratu, ka esmu nonācis grūtā situācijā, jo tālaika maksa par vienu pasažieri bija 21 (!!!) eiro. Man nebija valdības mandāta grozīt lidostas “Rīga” apkalpošanas maksu, bet zināju: ja pateikšu, ka nepiekrītu, tad “Ryanair” nelidos no Rīgas un Latvijas iedzīvotājiem nāksies maksāt dārgas maksas par iespēju lidot, tāpēc ātri pieņēmu lēmumu

piedāvāt “Ryanair” nosacījumus, ar kuriem cena varētu būt 4,90 eiro. Pateicu, ka lidosta “Rīga” ievieš atļauju sistēmu, kur būs iespējams saņemt “Ryanair” maksu 4,90 eiro, taču “Ryanair” savukārt jānodrošina vienā gadā apgrozījums, ne mazāks kā 500 tūkstoši pasažieru. Tas nozīmē, ka Rīgas lidostas apgrozījumam būtu jādubultojas jau nākamajā gadā. O’Līrijs vēlreiz pasmaidīja un piekrita šādiem nosacījumiem. Tā tika panākta vēsturiska vienošanās, kas pilnībā izmainīja lidostas “Rīga” nākotni, dodot Latvijas cilvēkiem iespējas ceļot pa pasauli, maksājot zemās cenas, kādas iepriekš nekad nav bijušas Latvijā. Diemžēl, atgriežoties Latvijā, atskārtu, ka neviens mani negrib atbalstīt. Lidostas vadītājs teica: ministra kungs, mēs nesamazināsim tarifus, jo mums viss tāpat ir labi; mēs nevarēsim nodrošināt lidostai pietiekošus ienākumus, būs vajadzīgas valsts subsīdijas. Arī Satiksmes ministrijas cilvēki teica, ka neatbalsta manu lēmumu – tam esot vajadzīgs valdības lēmums.

Neviens aviācijas eksperts nesaprata biznesu. Viņi nesaprata, ka ar lielu pasažieru plūsmu lidostā spēs palielināt neaviācijas ienākumus. Viņi nesaprata, ka lidosta “Rīga” ne tikai palielinās savu apgrozījumu, bet arī piesaistīs daudz tūristu, kuri paliks Latvijas viesnīcās, tērēs naudu veikalos, Operā, koncertos...

Ņemot vērā, ka man nebija atbalsta no lidostas vadības un Satiksmes ministri-

jas Aviācijas departamenta, sapratu, ka nav jēgas iet uz valdību pēc atbalsta, tāpēc nolēmu rīkoties pats. Es izdevu ministra rīkojumu ieviest lidostā “Rīga” apjoma atlaides katrai aviokompānijai: par katriem 50 tūkstošiem pasažieru, ko aviokompānija atvedīs uz Rīgu, tiks piešķirta 10% atlaide. Lai saņemtu maksimālo atlaidi 80% apmērā, būs jāatved 500 tūkstoši pasažieru gadā.

Starp “AirBaltic” un “Ryanair” lidostā sākās īsta konkurence. Rezultāts bija pozitīvs – lidosta līdz 2009. gadam palielināja pasažieru apgrozījumu par 700%, kopā pārvaļdot gandrīz piecus miljonus pasažieru.

Šajā veiksmes stāstā ir tikai viens “bet”. Ja mans biznesa plāns nebūtu izdevies un lidostas ienākumi būtu kļuvuši mazāki, tad Latvijas cilvēkiem dotā iespēja ceļot *pa lēto* varētu man reāli beigties ar cietumu. Jo es savā jaunības maksimālismā nebiju padomājis, ka, neievērojot visu Latvijas birokrātiju, cilvēks var notākt cietumā, pat darot savu darbu ar vislabākajiem nodomiem.

Tāpēc šodien mums politikā ir daudz pelēcības – cilvēki, kuri nedara neko. Viņi pilnīgi pakļaujas ierēdņiem, paraksta to sagatavotos papīršus un domā, ka dara labu darbu. Tādu politiķu, kuri virza lielas idejas un projektus, šodien politikā nemaz nav. Vai nu viņiem nav izpratnes, vai arī viņi vienkārši ir glēvi. Diemžēl tāda ir šodienas politiskā realitāte Latvijā.

RĪGAS PASAŽIERU OSTA UN “TALLINK”

2004. gadā, kad kļuva par satiksmes ministru, uzreiz sapratu, ka Rīgas ostai ir jānodrošina prāmju satiksme ar Stokholmu. Diemžēl to visu bremzēja vēsturiski radušies apstākļi. Tie bija saistīti ar veco PSRS laika prāmi “Iljičs”, kuru bija iegādājušies kaut kādi uzņēmēji. Viņi ar šo veco lūzni gribēja nodrošināt satiksmi uz Stokholmu. Diemžēl biznesa viņiem nesa lielus zaudējumus, jo skandināvi ar tādu prāmi negribēja ceļot un arī vietējie, Latvijas iedzīvotāji, to negribēja izmantot. Problēma samilza, un Rīgas osta kļuva par kļūni šajā situācijā – ostā stāvēja “Iljičs”, kas bloķēja pasažieru termināļa darbību. Kā satiksmes ministrs es nolēmu rīkoties.

Uzaicināju uz ministriju “Tallink” vadību un atklāti pajautāju, vai viņi būtu gatavi uzsākt prāmju satiksmi starp Rīgu un Stokholmu. Uzreiz saņēmu atbildi: JĀ! Bet bija arī jautājums no “Tallink” vadības: vai tas ir iespējams, jo ostai bija šis vēsturiskais līgums ar “Iljiču”. Nolēmu rīkoties momentāni, tāpēc “Tallink” vadībai pateicu, ka pēc trim stundām būs preses konference, kurā paziņosim, ka “Tallink” uzsāks darbību Rīgas ostā. Vienlaikus piezvanīju Rīgas Brīvdostas vadībai, aicinot ierasties Satiksmes ministrijā. Kad viņi ieradās, teicu, ka preses konferencē paziņošu par vienošanos ar “Tallink” un gribu, lai Brīvdostas vadība to atbalstītu. Juridiski problēmas ar “Iljiču” nebija atrisinātas, bet preses konferencē paziņoju, ka “Tallink” sāk darbību Rīgā. Rīgas Brīvdostas vadība arī nostājās manā pusē. “Tallink” vadība apstiprināja mūsu vienošanos. Tā starp Rīgu un Stokholmu sāka kursēt divi mūsdienīgi prāmji. “Iljiča” problēma tika atrisināta, un sabiedrība priecājās par jauno iespēju ceļot uz un no Stokholmas.

RĪGAS, LIEPĀJAS, VENTSPILS OSTU UN TRANZĪTA UZPLAUKUMS

Laikā, kad biju satiksmes ministrs, Latvijas tranzīta un loģistikas nozare piedzīvoja strauju izaugsmi. Ne tikai Rīgas un Ventspils ostas veiksmīgi attīstījās, bet arī Liepājas osta piedzīvoja strauju izaugsmi – pirmo reizi pastāvēšanas vēsturē tā saņēma lielu Kohēzijas fonda finansējumu, kas tika ieguldīts ostas padziļināšanā, dzelzceļa pievadceļu izbūvē un citas ostas infrastruktūras izbūvē un sakārtošanā. Manā laikā bija skaidri definēti noteikumi: Latvijā ir trīs lielās ostas, kas tiks atbalstītas. Tādā veidā Liepājas osta kļuva līdzvērtīga Rīgas un Ventspils ostām.

Tika ielikts labs pamats, lai Latvija ar savām ostām un dzelzceļa infrastruktūru kļūtu par stratēģisku vietu Eiropas transporta un loģistikas biznesā. Latvijas ostās, Latvijas dzelzceļā, tranzīta un loģistikas nozarē manā laikā strādāja desmitiem tūkstoši cilvēku un nozares uzņēmumi guva peļņu, dodot lielu nodokļu pienesumu Latvijas valsts budžetam.

TERMIŅUZTURĒŠANĀS ATĻAUJU PROGRAMMA

2008. gadā Latviju smagi skāra pasaules ekonomiskā krīze. Valsts piedzīvoja lielāko IKP kritumu pasaulē – tas samazinājās par 25%, bet būvniecības apjomi pat par 80%. Šajā laikā es nācu ar priekšlikumu īstenot termiņuzturēšanās atļauju programmu, lai piesaistītu investīcijas.

Tā tika panākts, ka piecu gadu laikā Latvijas ekonomikā ieplūda trīs miljardi (!!!) eiro. Būvniecības nozare atdzima – tika celts, remontēts un renovēts, tika radītas darba vietas ne tikai būvniecības nozarē, pelnīja veikalnieki, restorāni, šoferi, dārznieki, auklītes, apkopējas – cilvēki nopelnīja naudu un tērēja to Latvijas ekonomikā.

UIN SAMAZINĀŠANA NO 25% UZ 15%

Viens no nozīmīgākajiem valstiskajiem lēmumiem bija mana ideja samazināt uzņēmumu ienākuma nodokli. 1999. gadā kā ekonomikas ministrs apmeklēju Dublinu, kur man bija iespēja iepazīties un saprast, kā Īrija no nelielas nabadzīgas valsts pārvērtās par vienu no bagātākajām un straujāk augošajām Eiropas valstīm jeb Ķeltu tīģeri.

Sapratu, ka nodokļu samazināšana Īrijā ievērojami palielināja ienākumus valsts budžetā. Tas samazināja ēnu ekonomiku un veicināja milzīgas investīcijas, padarot Dublinu par starptautisku finanšu centru.

Nolēmu, ka arī Latvijai ir jāiet šis ceļš. Diemžēl Latvijas Finanšu ministrijas ierēdņi uzskatīja, ka Latvijas budžets cietīs zaudējumus, ja nodokļus samazināsim. Līdz ar to politiku pretestība bija ļoti liela. Bet es biju pārliecināts, ka Īrijas veiksmes stāsts būs arī Latvijas veiksmes stāsts, un panācu, ka Latvijā uzņēmuma ienākuma nodoklis tiek samazināts. Finanšu ministrijas prognoze, ka budžeta ieņēmumi samazināsies par 70 miljoniem eiro, nepiepildījās. Gluži otrādi – nākamo trīs gadu laikā ieņēmumi valsts budžetā no samazinātā uzņēmuma ienākuma nodokļa pieauga trīs reizes, nodrošinot papildu ieņēmumus valstij 200 miljonu eiro apmērā.

Kārtējo reizi ierēdņu prognoze nepiepildījās. Izpratne, ka ar zemākiem nodokļiem var iekasēt vairāk naudas valsts budžetā, ierēdņiem joprojām ir *tumša bilde*.

TRADICIONĀLA ĢIMENE UN MĀMIŅU ALGAS

Tā kā manis vadītā Latvijas Pirmā partija stingri iestājās par tradicionālām vērtībām, mums izdevās panākt, ka Latvijas Satversmē tiek ierakstīts: Satversme aizstāv tradicionālās ģimenes vērtības – savienību starp vīrieti un sievieti.

Praksē atbalsts ģimenēm izpaužas māmiņu algās – nekad iepriekš nebija notikusi tik jūtama vecāku pabalsta palielināšana. Dzimsťība sāka pieaugt. Atbalsts ģimenei Pirmā partijas politikā bija panākts gan ar likuma, gan konkrētu, cilvēkiem jūtamu soļu palīdzību.

Pašlaik notiek uzbrukums pašiem ģimenes pamatiem. Arī mēģinot interpretēt likumus. To dara pati Satversmes tiesa. Tikai tagad mēs novērtējam, cik tas ir svarīgi, ka Latvijas Satversmē ir skaidri definēta laulība kā savienība starp vīrieti un sievieti. Tagad tas ļauj ap Satversmi apvienoties ģimenes vērtību aizstāvjiem, lai aizstāvētu mūsu sabiedrības pašus pamatus. Latvijas valsts un tautas pastāvēšanas garants ir tikai tradicionāla ģimene.

SALIENAS PILSĒTA

Braucot uz Jūrmalu, šoferi dažkārt ir spiesti samazināt ātrumu, jo tieši pirms Jūrmalas bieži veidojas bieza migla. Abās šosejas malās kādreiz bija milzīgi “burkānu lauki” – tā šīs Piņķu pļavas sauca cilvēki. Jūrmalā zemes ir maz un tā ir ļoti dārga, taču šeit ir milzīgas zemes platības, kur ganās govīs. Man radās vīzija – sapratu, ka šī ir unikāla vieta, kur var uzbūvēt jaunu pilsētu. Šīs zemes bija paju sabiedrības īpašums, kas piederēja vairākiem tūkstošiem cilvēku, kuri nezināja, ko ar to iesākt, jo nebija naudas. Es satikos ar Franku Varneru un izstāstīju ideju par jauno pilsētu. Viņš pasmaidīja, teikdams: tu esi tāds pats, kāds es biju tavos gados – visur redzi iespējas, kur citi – tikai problēmas. Varners sacīja, ka es viņu pārliecināju, un piekrita: būvēsim pilsētu!

Mēs sākam uzpirkt šīs zemes. Kopā nopirkām 560 hektāru.

Notika arī anekdotisks gadījums. Kad vēlreiz satiku Varneru, informēju viņu par rezultātu. Ņemot vērā, ka mēs nopirkām uzņēmumu, kam piederēja zeme, kopī-

gajā pirkumā bijām nopirkuši arī fermu ar 50 govīm. Varners uz brīdi palika kluss un domīgs. Tad pasmaidīja un teica: Aina, mēs ar tevi esam vienojušies nodarboties ar nekustamo īpašumu biznesu, bet nekad neesam apsprieduši biznesu, kas ir saistīts ar lopkopību, tāpēc pārdod tās govīs pēc iespējas ātrāk, lai mēs par tām vairs nekad nerunātu! Govīs mēs pārdevām.

Šodien Piņķi ir kļuvuši par vietu, kur ir uzbūvētas trīs starptautiskas skolas, tirdzniecības centrs, hokeja halle, Latvijā labākais golfa klubs un simtiem privātmāju, bet deviņdesmitajos viss sākās ar viena cilvēka vīziju, ka šajā vietā nav jāganās govīm un nav jāaudzē burkāni. Ar vīziju, ka šī ir tā vieta, kur tiks uzcelta jauna pilsēta.

Atceros, ka tad, kad to stāstīju, daudzi smējās. Teica: Šlesers runā, ka cels Jaunos Vasjukus! Šodien tie, kuri smējās par mani, redz, ka daudzi mani sapņi ir piepildījušies. Varbūt ne visi, bet ļoti daudzi. Ir tautas teiciens, ka visgardāk smejas tas, kurš smejas pēdējais.

DIEVNAMU ATJAUNOŠANA

Manis vadītā Latvijas Pirmā partija iestājās par Latvijas dievnamu atjaunošanu. Valstī tika izveidota sakrālā tūrisma programma, kas ļāva simtiem dievnamu saņemt finansiālu atbalstu ēku atjaunošanai.

Tika veikta tolaik bēdīgā stāvoklī esošā Aglonas bazilikas jumta rekonstrukcija – nesošo koka konstrukciju pilnīga nomainīšana un jauna, skaista vara jumta uzklāšana. Tā Latvijas un citu valstu svētceļniekiem svarīgā baznīca tika atjaunota.

Sakrālā tūrisma programma tika turpināta arī Rīgā, kad kļuva par vicemēru. Ar Rīgas domes atbalstu kapitālo remontu piedzīvoja Rīgas Doma baznīca.

LATVIJA – PIRMA

Ar ko Jūs šodien nākat Latvijas politikā?

Latvijai ir vajadzīgs līderis, kurš ir spējīgs ieviest valstī kārtību. Kurš ir gatavs skaidri pateikt: pietiek būt par kalpiem savā zemē, pietiek klanīties visu priekšā! Latvijai ir jākļūst par bagātu un attīstītu valsti!

Latvijai ir visas iespējas tādai būt. Mēs atrodamies ļoti izdevīgā pasaules vietā. Mums ir strādīgi un izglītoti cilvēki. Beidzot ir jāpatriec Kariņa valdība un jābeidz aizņemties! Latvijas valsts ārējais parāds pārsniedz 14 miljardus (!!!) eiro. Pietiek līst parādos! Aizņemšanās vietā ir vajadzīga attīstība. Latvijai ir vajadzīgs tāds līderis, kurš nodrošina attīstību. Kurš ir spējīgs pacelt Latvijas ekonomiku. Kuram ir pieredze, zināšanas un spējas, lai to izdarītu.

Latvijai ir skaidri jāpasaka visai pasaulei, ka tās galvenais princips vienmēr būs – LATVIJA PIRMAJĀ VIETĀ! Tāpat kā to teica Donalds Tramps – *America First* (Amerika pirmajā vietā). Latvijas tautas interesēm beidzot ir jābūt pirmajā vietā Latvijas politikā! Esmu gatavs uzņemties jaunās valdības veidošanu. Esmu gatavs izveidot profesionālu valdību. Esmu gatavs tikties ar visiem pasaules līderiem un aizstāvēt Latvijas intereses. Esmu gatavs kopā ar Latvijas labākajiem un gudrākajiem cilvēkiem, ar Latvijas patriotiem attīstīt Latviju tā, lai Latvija kļūtu par veiksmīgu valsti, kuru dēvētu par jauno Eiropas ziemeļu Dubaju.

Kas ir jāizdara, lai Latvija kļūtu par veiksmīgu un bagātu valsti?

Latvijas cilvēki jau sen ir pelnījuši dzīvot bagātā un attīstītā valstī. Cilvēki grib dzīvot un strādāt, taču valdība tagad to praktiski neļauj ar dažādiem nepamatotiem ierobežojumiem un augstiem nodokļiem. Es ierosinu, lai nekustamā īpašuma nodoklis tiek atcelts un mazais bizness tiktu atbrīvots no nodokļiem vispār. Mēs atradīsim kā šo naudu kompensēt pašvaldībām no valsts budžeta ieņēmumiem citā veidā. Jo cilvēki vairāk cels un būvēs, gribēs sev lielākas mājas un dzīvokļus, ja nebūs vairs jāmaksā nekustamā īpašuma nodoklis. Mans piedāvājums ir tāds, ka individuālajiem komersantiem vairs nebūs jāmaksā nodokļi. Ne iedzīvotāja ienākuma nodoklis, ne uzņēmuma ienākuma nodoklis. Nebūs jāalgo grāmatveži. Nebūs jātērē nauda un laiks birokrātijai. Cilvēki varēs strādāt un pelnīt naudu ar to, ko vislabāk prot darīt. Izejot no konkrētiem ienākumiem, komersants varēs veikt tikai vienreizēju patenta maksu gadā, es piedāvāju – 10% no ienākumiem. Cilvēki varēs mierīgi gulēt, jo būs nokārtojuši saistības ar valsti, tikmēr nodokļu ieņēm-

mumi budžetā no tā pieaugs, jo vairs nebūs motivācijas slēpt ienākumus, toties būs motivācija godīgi strādāt, jo varēs nopelnīt.

Ienākumi budžetā atgriezīsies caur PVN, cilvēkiem tērējot savu godīgi nopelnīto naudu. Kā ministrs esmu jau pierādījis, ka var būtiski palielināt ienākumus budžetā, samazinot uzņēmuma ienākuma nodokli, kā notika manā laikā. Diemžēl vēlāk nodokļi tika celti. Tie atkal ir jāsamazina un mazajiem uzņēmējiem jāatceļ vispār.

Ar kādiem instrumentiem ir jāveicina valsts attīstība?

Latvijas valdībai ir jāizveido spēcīga nacionālā attīstības banka, kas palīdzētu attīstīt nacionālo biznesu tā, lai vietējie uzņēmēji kļūtu par vadošajiem Latvijā un lai viņi spētu iekarot ārvalstu tirgus. Par pamatu nacionālajai attīstības bankai ņemsim uzņēmumu “Altum”, kurā iepludināsim lielu kapitālu. Pirmajā gadā tie varētu būt 200 miljoni eiro no “Latvijas Valsts mežu” un “Latvenergo” peļņas. Mēs šo naudu neliksim budžetā, bet gan – attīstībā.

“Altum” būtu jāpārsauc par Nacionālo attīstības banku, kuras mērķis būtu atbalstīt nacionālo biznesu. Nodrošināt līdzfinansējumu visiem, kuri grib realizēt jaunus projektus. Lielajiem, mazajiem, vidējiem vietējiem uzņēmējiem. Piemēram, ja kāda komercbanka ir gatava piešķirt 70% projekta finansējuma, tad “Altum”, respektīvi, nacionālā attīstības

banka, var vēl pielikt klāt vismaz 20% kā līdzfinansējumu. Tā, lai uzņēmējam pietiktu ar 10% savu līdzekļu ieguldīšanu, lai dabūtu kredītu savam projektam. Nacionālā attīstības banka varētu darīt arī tā, kā to dara ERAB – ienākt terminēti uz pieciem gadiem pamatkapitālā, bet pēc pieciem gadiem par nominālu šīs daļas varētu atpirt tas pats uzņēmējs. Nacionālā attīstības banka atbalstītu tikai vietējos uzņēmējus, jo mērķis ir kļūt saimniekiem savā zemē. Pārāk daudz ārvalstu kapitāla ir pārņēmuši virkni strātīgisku nozaru. Mums ir nepieciešams tās pārņemt atpakaļ. Nacionālā attīstības banka varētu piešķirt aizdevumus, lai vietējie uzņēmēji varētu atpirt dažādus ārvalstu uzņēmumus. Piemēram, mežus. Kāpēc skandināvi ir izpirkuši tik daudz Latvijas mežu? Vajag daļu no mežiem atpirt un pašiem tos apsaimniekot. Nacionālā attīstības banka būs skaidri izveidots valsts instruments, pie kura vienmēr varēs vērsties nacionālais bizness.

Kā pārvarēt pašreizējās uzņēmēju grūtības ar bankām?

Ir jāmaina likums un normatīvie akti tā, lai bankas, kas darbojas Latvijā, vairs nevarētu aizvērt uzņēmumu un personu kontus bez pamatojuma. Nevar aizvērt kontu tikai tāpēc, ka kādam šķiet – klients ir nevēlams. Nevar būt tā, ka par pamatu konta slēgšanai ir kāda interneta parādījies kompromitējoša informācija. Jo šodien internetā var nopludināt

jebko – tur ir pilns ar *fake news*. Banku visatļautība ir jāizbeidz. Šie nosacījumi būs saistoši arī ārvalstu bankām. Jāizbeidz arī Finanšu izlūkošanas dienesta un Finanšu policijas visatļautība. Par mums smejas visa pasaule, kad uzzina, ka mazajā Latvijā gada laikā ir arestēti 800 miljoni eiro – vairāk nekā Lielbritānijā, kas ir pasaules finanšu centrs. Tas ir ne tikai jāizbeidz, bet būs jāveic arī nopietnas pārbaudes par amatpersonu visatļautību: vai tās ir rīkojušās atbilstoši likumam. Jo tās pašas “ABLV” bankas gadījumā ir pagājuši gadi, bet nauda joprojām ir aizturēta. Kā uzņēmums var dzīvot, ja visi līdzekļi bija, piemēram, tajā bankā? Pat ja nauda kādreiz tiks atgriezta, uzņēmums pašo laiku jau būs bankrotējis. Un par to ir lielā mērā atbildīgas amatpersonas, kuras iesaldēja naudu bez jebkāda pamata, bez jebkāda tiesas lēmuma. Vietējais bizness ir iznīcināts, virkne kompāniju ir bankrotējušas, bet nauda ir, tā vienkārši stāv iesaldēta. Jo Finanšu izlūkošanas dienesta vadītāja Ilze Znotiņa tā ir izpratusi vai, precīzāk, pārpratusi likumu. Tās ir sekas tam, ka cilvēkam iedod varu un viņš var darīt ar šo varu, ko grib, neviens to īsti nekontrolē.

Kā ir iespējams atrisināt varas negodprātīgas izmantošanas problēmu?

Ir jāievieš parlamentārā kontrole pār specdienestiem. Politiskie konkurenti cits citu apkaro, safabricējot lietas tikai

JĀ VIETĀ!

tāpēc, ka viņu rīcībā ir dienesti. Šī visatļautība ir jāizbeidz! “Jaunais laiks” savā laikā izveidoja KNAB un pārņēma to, amatā ieceļot Jutu Strīķi. Viņa vairākkārt tika atbrīvota no amata, bet premjers Valdis Dombrovskis iejaucās un viņu aizstāvēja. Tagad JKP ar Jāni Bordānu un Juri Jurašu priekšgalā ir izveidojusi savu Ekonomisko tiesu. Viņi ar šo tiesu mēģinās tiesāt visus tos, kurus uzskata par politiskajiem konkurentiem. Vienai partijai ir bijis KNAB, tagad vienai partijai būs sava tiesa, beigās kādai partijai būs vēl citi drošības dienesti? Tiesām, speciāliem dienestiem ir jābūt neatkarīgiem, bet ir jānodrošina uzraudzība. Tāpat kā pār prokuratūru ir jābūt uzraudzībai. Nevar būt tā, ka lietas tiek politizētas. Visatļautība un politizācija vienreiz ir jāizbeidz.

Kas ir jādara, lai izbeigtu nevajadzīgu politizāciju?

Premjeram un pārējiem ministriem ir jāuzņemas virsvadība, lai tiktu attīstīta valsts ekonomika. Visām Latvijas vēstniecībām ārvalstīs ir mērķtiecīgi jāstrādā Latvijas ekonomikas labā, lai piesaistītu investīcijas, palielinātu eksportu un iekarotu jaunus tirgus. Tie vēstnieki, kuri nevarēs pierādīt, ka dod ekonomisko pienasumu Latvijai, būs jānomaina. Latvijas Investīciju un attīstības aģentūrai būs daudzi jauni uzdevumi. Izmainīsim likumu tā, lai valdībai būtu tiesības pieņemt lēmumus jaunu projektu realizācijā. Pietiek māžoties ar visādiem pseidokonkursiem! Ja nopietns ražotājs uzņēmums nāk ar projektu būvēt rūpnīcu, tad tas ir nopietns piedāvājums, kas jāatbalsta, lai to neiznīcinātu Latvijas birokrātija. Nevar būt tā, ka pašvaldība noraida rūpnīcas projektu ar argumentu, ka tās vietā jābūvē viesnīca, kā tas ir gadījies ar “Saint-Gobain” rūpnīcu, pazaudējot 80 miljonu investīcijas un 250 darba vietas. Valdībai ir jāpārņem kontrole pār ekonomisko lēmumu pieņemšanu. Ministru prezidentam ir jābūt tam, kurš uzņemas atbildību par valsts ekonomisko attīstību.

Kādā veidā Jūs kā premjers īstenošiet savu vīziju?

Latvijas premjeram ir jāveido attiecības ar citu valstu vadītājiem. Ir nepieciešams runāt par divpusēju ekonomisku sadarbību starp valstīm. Ir jādara tāpat, kā to darīja ASV prezidents Donalds Tramps. Tramps pateica, ka Amerika ir pirmajā vietā, mums ir jāpasaka, ka Latvija ir pirmajā vietā. Diemžēl pašreizējais valdības vadītājs par ekonomiku tikpat kā nerunā. Ministru prezidentam ir jābrauc ārvalstīm, arī uz ASV, ar konkrētiem projektiem, jātiekas ar lielāko korporāciju vadītājiem un jāpiedāvā tos attīstīt Latvi-

jā. Ir jāpiedāvā veidot Silīcija ieleju Latvijā. Iespējams, ir jātiekas ar Īlonu Masku, ar šāda līmeņa cilvēkiem. Pašlaik Īlona Maska uzņēmums SpaceX ir izvēlējies Lietuvu, nevis Latviju. Un mēs visi zinām – kāpēc! Lai to mainītu, ir jāpānāk, ka mūsu premjers biznesa valodā runā ar pasaules vadošiem cilvēkiem. Lielāko korporāciju, tādu kā “Amazon”, “Facebook”, “Google”, filiāles vajadzētu atvilkt uz Latviju, un to var izdarīt tikai premjers. Lielāko pasaules kompāniju vadītāji zemākā līmenī par premjeru un valsts prezidentu ne ar vienu netiksies. Tāpēc ir svarīgi, lai jautājumus uz priekšu varētu virzīt Latvijas premjers kopā ar Latvijas prezidentu, tiekoties ar visu ES valstu, Ķīnas, Indijas, citu pasaules

Latvijas ekonomisko izaugsmi, Brisele nekad Latvijai nenodrošinās. Latvijai ir vajadzīgs tāds premjers, kurš ir Latvijas patriots un kuram ir reāla, nevis teorētiska biznesa pieredze. Premjers, kurš ir spējīgs strādāt 24/7 režīmā, un pacelt Latviju līdz attīstītāko valstu līmenim astoņu gadu laikā! Kurš pateiks skaidri visai pasaulei, ka Latvija ir gata-va kļūt par jauno tiltu, kas savienos ES ar bijušās Padomju Savienības valstīm. Zina, kā piesaistīt investīcijas un starptautisko biznesu, lai Latvija varētu kļūt par jauno biznesa centru, kas savieno ES ar Krieviju, Ukrainu, Baltkrieviju un citām bijušās PSRS valstīm. Ja Latvija realizēs gudru politiku, tādu, kādu pašreiz realizē Somija, mēs būsīm viena no

” Es ierosinu, lai nekustamā īpašuma nodoklis tiek atcelts un mazais bizness tiktu atbrīvots no nodokļiem vispār.

valstu vadībā. Ir jābrauc arī uz Persijas līča valstīm, jātiekas ar šeihiem un jāvienojas par biznesu. Mēs esam ar Eiropas Savienību un NATO vienā blokā, bet mums ir kopēja robeža ar Baltkrieviju un Krieviju. Mums ir jāveido attiecības ar Krieviju tieši tāpat, kā to veido Somija.

Vai pašreizējā Latvijas vadība ne-realizē pilnīgi pretēju politiku kā Somija?

Redziet, Kariņa, Levita, Rinkēviča kvaukšķēšanas politika ir izgāzusies. ASV ir atcēlusi “Nord Stream 2” noteiktās sankcijas, jo ASV vienmēr dzīvos pēc principa “AMERIKA PIRMAJĀ VIETĀ”. Tas beidzot ir jāsaprot arī Latvijai. Arī Latvijai jāsāk dzīvot pēc tāda paša principa “LATVIJA PIRMAJĀ VIETĀ”. ASV saprot, ka Vācija ir ietekmīgākā valsts Eiropas Savienībā, tāpēc pieņēma lēmumu, kas uzlabos ASV un Vācijas attiecības. ASV respektē tikai stipros un gudros, nevis glēvos un mīkstos. Vadītājam, kurš veidos Latvijas jauno valdību pēc nākamajām vēlēšanām, ir jābūt spējīgam apsēsties pie sarunu galda gan ar ASV prezidentu, gan Vācijas kancleru, gan Francijas prezidentu, gan arī ar Krievijas prezidentu un vieno-ties par divpusējām attiecībām ar katru no šīm valstīm. Latvijai ir jāpānāk beidzot veidot divpusējās attiecības ar visām pasaules valstīm, ar kurām mums ir interese sadarboties ekonomiskajā jomā. Briselē ir jāapspriež politiskie jautājumi, bet divpusējās attiecības, kas veicinās

bagātākajām valstīm pasaulē jau nākamā astoņu gadu laikā. Latvijai ir vajadzīgs drosmīgs premjers ar biznesa pieredzi un VĪZIJU, kā padarīt Latviju par bagātu valsti, kuru visā pasaulē dēvētu par jauno ziemeļu Dubaiju Eiropā. Tikai bagātā valstī pilsoņiem var būt labi ienākumi un būs vairāk naudas strādājošajiem, ģimenēm, studentiem un pensionāriem. Latvija izmirst! Tāpēc ir vajadzīga nauda, lai tiktu atbalstītas daudz bērnu ģimenes, piešķirot tām bezmaksas dzīvokļus, mini autobusiņus! Man ir tāds priekšlikums. Katrai trīs bērnu ģimenei valsts dzēsīs 30% no hipotekārā kredīta. Katrai četru bērnu ģimenei valsts dzēsīs 60% no hipotekārā kredīta. Katrai piecu bērnu un lielākai ģimenei valsts dzēsīs 100% no hipotekārā kredīta! Kopīgā atbalsta summa nepārsniegs simts tūkstošus eiro. Šādā veidā tiks stimulēta Latvijā dzimstība. Tiks veicināta arī tautiešu atgriešanās dzimtenē.

Jūsu mērķis ir Latvija – Eiropas jaunā ziemeļu Dubaija. Ko tas nozīmē?

Dubaija ir viena no bagātākajām vietām pasaulē, un arī Latvija ir pelnījusi labklājību. Dubaija tika uzcelta tuksnesī, un arī Latvija kādreiz ir sākusi gandrīz no nulles. Uz Dubaiju tagad brauc cilvēki no visās pasaules. Cilvēki no visas pasaules gribēs braukt uz Latviju. Tūrisma industriju mēs pacelsim citā līmenī. Attīstīsies lidosta. Mans mērķis ir, lai lidosta “Rīga” kļūtu lielākais lidojumu centrs visā Zie-

meļeiropā un Latvija veidotos kā starptautisks biznesa centrs, kur cilvēki brauc strādāt un atpūsties. Lai Latvijā tiktu atjaunots Autoceļu fonds un uzbūvētas automaģistrāles. Lai latvieši atgrieztos mājās, jo Latvija kļūst par vislabāko vietu, kur dzīvot. Mēs atkal veidosim Latviju kā tiltu starp Austrumiem un Rietumiem – ņemot vērā, ka Latvijas robeža ir vienlaikus arī ES un NATO ārējā robeža, mēs šo uzstādījumu realizēsim mērķtiecīgi, jo caur to Latvija var kļūt bagāta valsts. Mēs Latvijai piesaistīsim ārvalstu studentus, kuri te brauks mācīties. Izglītības eksports iet kopā ar ziemeļu Dubaijas ideju. Mums ir jāatceļ ierobežojošais likums, kā to ir izdarījusi Igaunija, lai uz Latviju varētu braukt un pastāvīgi strādāt pasniedzēji no pasaules labākajām universitātēm.

Uz Latviju brauks ārstēties pacienti no visas pasaules. Mēs investēsim mūsu slimnīcās, medicīnas infrastruktūrā. Mediķi un māsas varēs saņemt pasaules līmeņa algas, jo uz Latviju brauks veikt sarežģītas operācijas, ieradīsies uz rehabilitāciju un ārstniecību un tas viss pacels medicīnas kvalitāti arī mūsu iedzīvotājiem. Kopā ar veselības aprūpi attīstīsies sanatorijas un viesnīcas ar spa centriem. Cilvēki no visas pasaules brauks un tērēs naudu Latvijā, padarot Latviju bagātu.

Latvija var kļūt par jauno Holivudu Eiropā. Mums ir bijusi Rīgas Kinostudija. Ar likumu ir jānosaka atbalsts starptautiskajai kino industrijai, lai Latvijā tiktu uzņemtas pasaules līmeņa filmas, paverot iespējas mūsu aktieriem, režisoriem un visiem, kuri strādā filmu industrijā. Latvija var kļūt arī par jauno Silīcija ieleju Eiropā, ko attīsta Latvijas zinātnieki un inženieri. Tagad cilvēki ir sākuši strādāt attālināti. Tieši IT sektors ir tas, kas var augt straujā tempā. Cilvēki, neaizbraucot no Latvijas, var strādāt starptautiskās kompānijās, bet nodokļus maksāt Latvijā. Labs piemērs ir uzņēmums “Printful”, kas nesen ir kļuvis par pirmo Latvijas “vienradzi” jeb jaunuzņēmumu, kas ir pārsniedzis vienu miljardu ASV dolāru tirgus vērtību. Šādu uzņēmumu var būt daudz. Tikai nodokļiem ir jābūt maziem, lai cilvēki gribētu tos maksāt un gribētu to darīt tieši Latvijā, bet mazajam biznesam nodokļi nav jāmaksā vispār. Ārvalstu studentiem ir jāpiedāvā uzturēšanās un darba atļaujas automātiski, lai pie mums varētu strādāt un attīstīt Latviju labi un gudri cilvēki. Tā vietā, lai piesaistītu bēglus, mēs piesaistīsim smadzenes no visas pasaules. Latvijas izglītības sistēma un ekonomika pārtaps par tiešām uz zināšanām balstītu ekonomiku. Latvija kļūs par attīstītu, plaukstošu un bagātu valsti.

ATKLĀTĀ VĒSTULE

2011. gada 24. maijā – tieši tajā dienā, kad mēs ar sievu atradāmies Rīgas Dzemdību namā, jo tikko bija piedzimis mūsu ceturtais dēls – KNAB realizēja vērienīgāko politisko šovu Latvijas vēsturē. Visā Latvijā vairāk nekā 40 vietās vienlaikus notika kratīšanas. Tā sākās tā saucamā “oligarhu lieta”, kā to uzreiz nodēvēja sorosītu propagandisti Latvijā. Es jau iepriekš biju atklāti pateicis, ka neatbalstīšu Valda Zatlera pārvēlēšanu Valsts prezidenta amatā. Tolaik Zatlera komandā darbojās Prezidenta kancelejas vadītājs Edgars Rinkēvičs. Viņam bija labas attiecības ar tālaika KNAB reālo vadību. Man ir teikuši, ka tieši Rinkēvičs laikā, kad Zatlers atradās Polijā, sagatavoja viņa runu, kuras mērķis bija rosināt Saeimas atļaušanu. Kad Zatlers atgriezās no Polijas, viņš tūlīt pat bez ierunām piekrita realizēt šo plānu. Jo zināja, ka viņu nepārvēlēs. Tāpēc sadarbībā ar KNAB dzima šis plāns – atļaut Saeimu un vienlaikus dibināt Zatlera Reformu partiju. Pildot politisko pasūtījumu, KNAB rosījās ar pilnu jaudu. LTV un citu mediju ēteri tika pārpludināti ar Jutas Strīķes paziņojumiem, ka KNAB kratīšanās ir ieguvusi tik daudz

pierādījumu, ka vainīgie pavisam noteikti sēdēs cietumā. (Kā mēs tagad labi zinām, nekas tāds nekad nenotika.) Kā svarīgs politiskā šova elements bija paredzēta kratīšana Aināra Šlesera dzīvesvietā. Tāpēc lielā steigā tika sagatavots pieprasījums Saeimai atļaut veikt šo kratīšanu. Šim iesniegumam nonākot Saeimas Cilvēktiesību komisijā, tās deputāti konstatēja, ka prokuratūras sagatavotais pieprasījums ir kļūdainš, tāpēc nav izskatāms pēc būtības. Saeimas komisija lūdza prokuratūrai sagatavot pieprasījumu pareizi. Jau pēc pāris stundām Saeimas Cilvēktiesību komisija saņēma jaunu prokuratūras iesniegumu. Tas tikai parāda to, kādā steigā viss šis šovs tika organizēts. Man par lielu izbrīnu, Saeimas Cilvēktiesību komisijas vairākums tomēr iedzīlējās lietas būtībā un nolēma neatbalstīt kratīšanas veikšanu manā dzīvesvietā. Tajā pašā dienā arī Saeimas sēdē izskatīja prokuratūras lūgumu par šīs kratīšanas veikšanu. Arī visas Saeimas deputātu vairākums, iedzīļinoties lietas būtībā, laikam saprata, ka tas viss ir liels politisks šovs, tāpēc nobalsoja pret bezjēdzīgās (no operatīvās darbības vie-

dokļa) un tāpēc acīmredzami demonstratīvās kratīšanas veikšanu.

Tomēr izrādījās, ka ar to tika realizēts viltīgs scenārijs, kas bija saistīts ar cīņu par politisko varu Latvijā. Prezidents Latvijas Televīzijā uzstājās ar uzrunu, kurā aicināja tautu atļaut Saeimu, kas drīzumā notika. Pēc šī milzīgā “sasnieguma” Zatlers, kurš pirms tam tika apsaukts par “zoodārza Prezidentu”, jo Rīgas Zooloģiskajā dārzā kādreiz bija notikušas slepenas sarunas par viņa ievēlēšanu, uzreiz kļuva par tautas varoni. Pēc neliela laika notika Saeimas ārkārtas vēlēšanas. Tajās uz balta zirga iejāja Zatlers ar visu savu ātri nodibināto politisko partiju – Zatlera Reformu partiju. Zatlera “triumfs” gan nebija ilgs – viņa partija izjuka jau līdz nākamajām Saeimas vēlēšanām.

Tomēr Juta Strīķe turpināja nākt ar aizvien jauniem paziņojumiem, ka tūlīt, tūlīt... viss notiks un “Šlesers sēdēs cietumā”, bet gāja gadi. Tā pagāja pieci gadi, un 2016. gada rudenī KNAB izmeklētāja Agita Znotiņa – tā pati, kura bija viena no tiem, kuri uzsāka šo KNAB izmeklēšanu – pati ar savu lēmumu un parakstu izbeidza visas izmeklēšanas, kas bija veiktas pret mani. Tas ir pierādījums, ka Strīķes un Juraša apgalvojumi, ka lietu izbeidza kaut kādi “KNAB nelojālie spēki”, vienmēr ir bijuši absolūti nepatiesi un pilnīgi meli. Arī Ģenerālprokuratūras Sevišķu svarīgo lietu izmeklēšanas nodaļas virsprokurors Māris Leja pēc pieciem gadiem atzina, ka nav pamata saukt Aināru Šleseru pie kriminālatbildības.

Tātad viss šis neparasti skaļais šovs beidzās ar to, ka man, Aināram Šleseram, netika uzrādīta neviena (!) apsūdzība. 2011. gada maijā veiktās kratīšanas bija acīmredzami safabricēts politisks pasākums. Tā bija teatrāla “maijpuķīšu revolūcija”, kuras galvenais mērķis īstenībā bija poliskās ietekmes pārdale Latvijā un nekas cits.

Tomēr pret mani vērstās vajāšanas nebeidzās. 2016. gada nogalē Saeimā tika izveidota Parlamentārā izmeklēšanas komisija, kuras mērķis bija noskaidrot, kāpēc “oligarhu lieta” izgāzās. Uz izmeklēšanas komisiju tika saukti dažādi cilvēki gan no KNAB, gan no prokuratūras.

Protais, uzaicināja arī mani. Man tika dota iespēja atbildēt uz komisijas deputātu jautājumiem. Tomēr beigās arī komisija noslēdza savu darbu, nekonstatējot nekādas nelikumības kri-

minālprocesa izbeigšanā. Domāju, tas ir vēl viens apliecinājums, ka politiskajā cīņā par varu 2011. gada notikumos un vēlāk ir tikuši iesaistīti specdienesti, kuri ar visiem viņu rīcībā pieejamajiem ieročiem tika pavērsti pret politiskajiem oponentiem, kas demokrātiskā valstī nav pieņemami.

Ar laiku Strīķe un Jurašs sāka zaudēt savu ietekmi specdienestos. Arī partija “Vienotība” vairs pilnībā nespēja nodrošināt Strīķes un Juraša interešu aizstāvēšanu, tāpēc šis pārtis nolēma, ka ir īstais laiks iet pašiem politikā. Pievienojoties Bordāna partijai, Strīķe un Jurašs no specdienestu darbiniekiem kļuva par politiķiem. 2018. gadā atkal ar skaļiem lozungiem “apkarot oligarhus” šī partija iekļuva Saeimā.

Visu šo notikumu sakarā ir jāuzsver, ka es, Ainārs Šlesers, 10 gadus vairs neesmu bijis Latvijas politikā. Kopš 2011. gada, kad atļaida Saeimu, neesmu ieņēmis nevienu amatu valsts pārvaldē. Esmu nodarbojies tikai ar uzņēmējdarbību. Manos uzņēmumos ir strādājuši vairāk nekā 1000 cilvēku, kuru vidējā alga ir bijusi vairāk nekā 1500 eiro mēnesī. Vairāk nekā vidējā alga valstī.

Diemžēl Latviju attīstības vietā jau labu laiku ir pāņēmis HAOS. To ir radījuši valdības pilnīgā nespēja normāli tikt galā ar saviem pienākumiem. Bezatbildība savas valsts iedzīvotāju priekšā. Kariņš un viņa ministri neko nesaprot no ekonomikas un nav spējīgi izvest valsti no krīzes. Koalīcijā valda bardaks, kur katrs velk segu uz savu pusi. Lēmumi ir nepareizi un bieži vien cilvēkiem kaitīgi.

Pašreizējā valdība realizē tādu politiku, kas ir vērstā pret vietējiem iedzīvotājiem un ir pret Latvijas interesēm. Tūkstošiem cilvēku un neskaitāmiem uzņēmumiem bez jebkāda paskaidrojuma tiek aizvērti banku konti. Viss notiek ar saukli, ka tā ir “cīņa pret naudas atmazgāšanu”, bet realitāte ir tāda, ka no tā cieš nevainīgi parasti cilvēki, uzņēmēji, kuriem ar naudas atmazgāšanu nav vispār nekāda sakara.

Latvijas ministri darbojas pret Latvijas interesēm. Bordāns, būdams Latvijas tieslietu ministrs, cīnījās ar Lembergu izlūdzās ASV sankcijas pret Latviju. Taču sankcijām tiek pakļauts ne tikai Lembergs viens, bet gan visa Ventspils osta. Tādējādi Latvijas tranzīta kravu plūsmu pārņem citas Baltijas reģiona ostas. Šis Bordāna iniciētās sankcijas ir nodarījušas milzīgus zaudējumus ne tikai visām Latvijas ostām, bet arī Latvijas valstij piederošajam “Latvijas Dzelzceļam”. Pirmo reizi tā pastāvēšanas vēsturē “Latvijas Dzelzceļš”, kas vienmēr bijis mūsu Latvijas budžeta donors, ir tuvu bankrotam. 2020. gadā to nācās glābt nodokļu

maksātājiem, no valsts budžeta piešķirot 45 miljonu eiro dotāciju. Uzņēmuma vadība jau ir paziņojusi, ka dotācijas būs vajadzīgas "vismaz" līdz 2025. gadam. Satiksmes ministrs Tālis Linkaits runā par kaut kādu mistisku "ostu reformu", lai gan ir acīmredzams, ka viss mērķtiecīgi tiek virzīts uz mūsu ostu privatizāciju, par ko ir vienojusies valdība. Te tiks pieaicināti kaut kādi ārvalstu eksperti, lai veiksmīgi privatizētu Ventspils un Rīgas ostas. Tās noteikti nav valsts intereses, bet kādas citas, ko realizē valdība.

Mani nesen šokēja premjers Krišjānis Kariņš. Atbildot uz Saeimas deputātu jautājumiem, premjers atklāti paziņoja, ka tranzīta nozare esot Latvijai nevajadzīga pagātne, no kuras valstij neesot nekāda labuma. To viņš pateica par nozari ar desmitiem tūkstošu strādājošo! Pilnīgi ignorējot to cilvēku likteņus, kuri šajā nozarē ir nodarbināti. Ignorējot viņu ģimeņu un mūsu valsts labklājību. Latvijas tranzīta biznesa mūsu valstij nodrošina desmitiem tūkstošu labi apmaksātas darba vietas. Ne tikai Rīgas, Ventspils un Liepājas ostās, bet arī Rēzeknē un Daugavpilī, kas ir nozīmīgi transporta mezgli Latvijā. Latvijas ostās tūkstošiem cilvēku nodarbojas ar autopārvadājumiem.

Arī kovidlaikā Latvijas valdības rīcība ir glēva. Tā rīkojas, it kā baidītos no visa. Šķiet, ka valdības politika ir tikai aizvērt visu, ko var aizvērt, bet pašiem tikmēr gūt baudu no aizliegumu neievērošanas. Tomēr frizētavu un spa centru aizvēršana tikai noveda pie tā, ka strauji sāka vairoties nelegālais bizness. Lai izdzīvotu un uzturētu savas ģimenes, meistari bieži bija spiesti sniegt pakalpojumus vietās, kas bija mazāk drošas, nekā ja tās būtu sniegtas normālās frizētavās un spa centros.

Pilnīgi nesaprotams, no veselā saprāta viedokļa, ir tas, ka valdība piešķir 250 miljonus eiro nacionālās aviokompānijas "AirBaltic" glābšanai, vienlaikus aizverot praktiski visu Rīgas lidostu. Līdz šim tieši lidosta "Rīga" bija Baltijā lielākais aviopasažieru pārvadājumu centrs. Tagad valdības politikas dēļ Rīgas lidosta zaudē lielākās Baltijas lidostas statusu. Un tikai tad, kad sabiedrība sāka skalji izteikt savu protestu par to, ka Latvijas iedzīvotāji ir spiesti braukt ar automašīnām uz Viļņas un Tallinas lidostām, valdība nolēma nedaudz atvērt arī mūsu lidostu.

Latvijas valstij jau ir milzīgs ārējais pārāds – 14 miljardi eiro! Rodas jautājums – kā to var atdot? Izskatās, ka esošajai varai ir tikai viens plāns – dzīvot uz parāda. Aizņemties vēl un vēl. Lai būtu "ļoti daudz naudas", kuru nesaimnieciski iztērēt. Diemžēl "ļoti daudz naudas" pārvēršas par ļoti lieliem parādiem, kurus būs spiesti atdot mūsu bērni un mazbērni.

Latvijas sabiedrība gaida no valdības redzējumu par valsts attīstību. Cilvēki grib saprast – kāda ir Latvijas nākotne? Tauta ir neapmierināta. Tāpēc ir jāatgriežas pie "pārbaudītām vērtībām" viņu izpratnē. Pie tā, ko viņi prot darīt. Ja nevar no-

drošināt tautai maizi, tad ir jānodrošina izrādes – jāsarīko jauns šovs.

Kādreiz tika sarīkoti tā sauktie "oligarhu kapusvētki" Daugavas krastmalā. Tika radīts iespaids, ka visi, kuri nepiekritīs šim viedoklim, būs tautas ienaidnieki. Lai tikai kāds pamēģina uzdrošināties domāt citādāk un nepiekrīt! Staļina laikā visiem bija labi zināms, ko nozīmē vārdi "БРАГ НАРОДА" jeb "tautas ienaidnieks". Cilvēki zināja, ko nozīmē "БЕЗ СУДА И СЛЕДСТВИЯ" jeb "bez tiesas un izmeklēšanas". Tagad šī parādība izpaužas citā formā un to sauc arī par "cancel culture" jeb "izslēgšanas kultūru", pret ko nesen uzstājās režisors Alvis Hermanis un arhibīskaps Jānis Vagnags. "Oligarhu kapusvētki" bija uzskatāms "cancel culture" paraugs jau tad, kad par to neviens skalji nerunāja. Lai gan 2016. gadā pret mani tika izbeigts uzsāktais kriminālprocess, jo netika at-

notika, jo Ivara Godmaņa valdība, kurā es biju satiksmes ministrs, krita, tā arī neieviešot ciparu televīziju. 2009. gada 12. martā tika apstiprināta Valda Dombrovska valdība. Un tikai 2009. gada 30. martā tika noslēgts līgums ar "Lattelecom". Ciparu televīzijas ieviešana pilnībā notika Valda Dombrovska laikā, bet "Lattelecom" līgumu parakstīšanu personīgi uzraudzīja Dombrovska partijas biedrs Artis Kampars kā ekonomikas ministrs. Uzskatu, ka šī lieta pret mani kā bijušo satiksmes ministru ir politisks pasūtījums. Šī lieta ir safabricēta! Tas ir kārtējais tiesībaizsardzības iestāžu veidots politiskais šovs ar mērķi ietekmēt šoreiz 2022. gada Saeimas vēlēšanas. Tiek paņemti 13 gadus seni notikumi, sagrozīts to saturs un pasniegts sabiedrībai kā kāds ārkārtējs noziegums. Prokurors nemaz neslēpj, ka iepriekš ilgstoši, jau vairāk nekā 10 gadus, visus

vadītāju. Kad viņu vairākkārtīgi atstādīnāja no KNAB priekšsēdētāja vietnieces pienākumu pildīšanas, "Vienotības" premjers Valdis Dombrovskis pats iejaucās KNAB vadītāja kompetencē un šos lēmumus atcēla.

"Jaunais laiks/Vienotība" ilgu laiku kontrolēja KNAB. Tagad kontroli pār Ekonomisko lietu tiesu ir ieguvuši JKP faktiskie līderi Bordāns un Jurašs. Cik man ir stāstījuši, viņi ir nodrošinājuši savu cilvēku iecelšanu par tiesnešiem; viņiem ir nepieciešami šovi, lai paceltu savus zemos politiskos reitingus, tādēļ, pat neievērojot likumu, šajā tiesā tiek nodotas lietas pret viņu pasludinātiem "tautas ienaidniekiem". Vai Ekonomisko lietu tiesā jautājumu risināšanā tagad piedalīsies Juris un Alla Juraši, kuri šādus jautājumus "veiksmīgi" ir risinājuši jau iepriekš? Jurašs nodrošināja JUMTU PNB bankas īpašniekam Guseļņikovam, par kuru tika

Jurašs nodrošināja JUMTU PNB bankas īpašniekam Guseļņikovam, par kuru tika samaksāts pusmiljons eiro Allas Jurašas uzņēmumam. Latvijā ir jāizbeidz REKETS, ar kuru nodarbojas VILKAČI UZPLEČOS – tādi kā Jurašs.

rasta neviena nelikumība, par kuru mani būtu jātiesā, patiesībā es tiku notiesāts jau pirms tam 2011. gadā – "tautas tiesā" – "oligarhu kapusvētkos", ar kuriem mani mēģināja *kancelēt* no Latvijas politikas. Atceros, ka 2011. gadā mani pratināja KNAB darbinieki. Viņi sākumā uzskatīja, ka, attīstot Rīgas lidostu, esmu rīkojies pretlikumīgi, jo atlaižu ieviešana VI-SĀM aviokompānijām esot noziegums. Piesaistot aviokompāniju "Ryanair" un ieviešot zemo cenu politiku, manā kā satiksmes ministra laikā lidostas "Rīga" pasažieru apgrozījums tika palielināts par 700%! Tādā veidā tika nodrošināta iespēja lidot gan vienkāršiem studentiem, gan daudz bērnu ģimenēm un pensionāriem. Un par šo "noziegumu", kas septiņas reizes palielināja pasažieru skaitu Rīgas lidostā, mani gribēja iesēdināt cietumā! Jo tādu izpratni KNAB darbiniekiem par valsti un ekonomiku uzspieda tālaika politizētā vadība (Jurašs un Strīķe). Tas ir tas pats, kas veikalnīkus likt cietumā tikai par to, ka uz Ziemassvētkiem pārdod preces ar atlaidi.

KNAB mani pratināja arī par to, vai es pazīstu Donaldu Trampu. Man jautāja: vai esmu ar viņu ticies? Saņemot no manis pozitīvu atbildi, KNAB darbinieki gribēja noskaidrot sarunu saturu. Vai tiešām tas bija tas, ar ko jānodarbojas KNAB? Vai tāpēc tika atlaista Saeima? 2021. gada 17. martā man, Aināram Šleseram, kā bijušajam satiksmes ministram prokuratūra uzrādīja apsūdzību saistībā ar ciparu televīzijas ieviešanu. Es uzsveru, ka laikā, kad biju satiksmes ministrs, ciparu televīzijas ieviešana ne-

apstākļus ir pārbaudījis KNAB. Mani šajā ciparu televīzijas ieviešanas procesā pratināja tikai vienreiz: tas notika tālajā 2014. gadā. Tomēr prokurors nomainījis vismaz trīs izmeklētājus, lai viņi "pie-rakstītu" man pārkāpumus, bet nekas noziedzīgs manās darbībās tā arī nav atklāts. Tikai tādēļ, lai neiestātos noilgums, viņš pārņēmis lietu savā pārziņā un cēlis man apsūdzību, zibenīgi nododot lietu jaunajai Ekonomisko lietu tiesai. Ir acīmredzams, ka prokurors nav objektīvs, iepriekš ir izdarījis spiedienu uz pirmstiesas izmeklēšanu, bet, kad nav izdevies saņemt pieprasīto apsūdzošo rezultātu, tendenciozu, absurdu un nepamatotu apsūdzību man izvīrījis pats.

Sabiedrībai ir jāzina, ka Ekonomisko lietu tiesu izveidoja JKP partija jeb politiķi Bordāns un Jurašs, lai censtos to izmantot savu mērķu sasniegšanai. Tiesu un politiskās varas nošķirtība ir tiesiskas valsts stūrakmens. Latvijas Universitāte ir noskaidrojusi, ka JKP laikā politiskais spiediens uz tiesu ir sasniedzis neredzētu mērogu – 70% (!!!) tiesnešu izjūt politisku spiedienu no Tieslietu ministrijas. Tas tika noskaidrots nesen veiktajā aptaujā par tiesnešu neatkarību, kurā piedalījās vairāk nekā 300 (!) tiesnešu. Simtiem tiesnešu izjūt politiķu spiedienu! Kādreiz partijai "Jaunais laiks/Vienotība" jau bija izveidota sava represīvā struktūra – KNAB. Kad Saeima divas reizes noraidīja Strīķes kandidatūru uz KNAB vadītājas amatu, "Jaunā laika" līderis Einars Repše ielika viņu KNAB priekšnieka vietnieces amatā pats. Apejot Saeimu, Strīķe tika padarīta par faktisko KNAB

samaksāts pusmiljons eiro Allas Jurašas uzņēmumam. Latvijā ir jāizbeidz REKETS, ar kuru nodarbojas VILKAČI UZPLEČOS – tādi kā Jurašs.

Vai pēc šādas shēmas notiks arī ekonomisko lietu iztiesāšana Bordāna un Juraša Ekonomisko lietu tiesā? Vai tagad tā būs normāla prakse arī priekšvēlēšanu laikā safabricēt lietas pret tiem, kuri kritizē "Vienotību" un JKP?

Tāpēc laikā, kad daudzi Saeimas deputāti ir apsūdzēti dažādos noziegumos:

- Saeimas Juridisko komisiju vada apsūdzētais Juris Jurašs,
- Budžeta komisiju vada notiesātais Mārtiņš Bondars,
- Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisiju vada apsūdzētais Artuss Kaimiņš,
- Finanšu ministrijas parlamentārais sekretārs ir apsūdzētais Atis Zakatistovs.
- Un laikā, kad tieslietu ministrs ir Juraša partijas biedrs Bordāns, es nevaru stāvēt malā.

■ Man kā Latvijas pilsonim un patriotam ir patiešām grūti noskatīties uz to, kas notiek mūsu Latvijā. Ir jāizbeidz valdības radītais haoss, ir jāizbeidz visatļautība!

Tieši tādēļ es pieņemu lēmumu par atgriešanos politikā – MUMS KOPĀ IR JĀMAINA ŠĪ POLITIKA LATVIJĀ!

**Ar cieņu –
Ainārs Šlesers**

“BOKSA PRIESTERIS”

SARUNA AR BIJUŠO IEKŠLIETU MINISTRU, BOKSA KLUBA ĪPAŠNIEKU, BOKSERI UN MĀCĪTĀJU ĒRIKU JĒKABSONU

Kā Tu iepazīnies ar Aināru? Kad satiki viņu pirmo reizi?

Es biju Mežaparka draudzes mācītājs. Tas bija astoņdesmito gadu beigās. Kopā ar profesoru Robertu Feldmani vadīju dievkalpojumus Mežaparka Gustava Ādolfa evaņģēliski luteriskajā baznīcā. Tolaik tur nāca arī ļoti daudz jauniešu. Trešdienās biju sagatavojis lekciju ciklu “Modernā cilvēka garīgie meklējumi”. Tajā laikā nebija ne mobilo telefonu, ne interneta, kur iegūt informāciju. Dievkalpojumi bija plaši apmeklēti. Arī Ainārs līdz ar citiem jauniešiem nāca uz baznīcu. Viņš bija viens no tiem, kuri regulāri apmeklēja un ar patiesu interesi klausījās dievkalpojumus.

Tolaik avīzē “Padomju Jaunatne” bija iznācis raksts “Farizeji bez maskām” par mācītāju kaujas grupu. Karatē tajā laikā bija aizliegts. Atceros, ka pie raksta ievietotā mana bilde bija diezgan efektīga, tā raisīja interesi jauniešos par cīņas mākslu. Kādu dienu, ejot uz baznīcu, skatos – tur stāv pilns ar jauniem cilvēkiem. Pat ārā uz ielas! Tādi stalti jaunekļi. Nodomāju: kas te notiek? Viņi uzrunāja mani: Ērik, mēs gribam stāties Tavā grupā. Un Ainārs bija viens no viņiem. Es pat neatceros, cik viņam tad bija gadu, varbūt kādi septiņpadsmit, bet viņš gribēja nopietni parunāt par dzīvi, sportu. Daudz jautājumu! Ļoti daudz pats trenējās. Mēs mēdzām trenēties arī kopā. Jau tad Ainārs uz mani atstāja ļoti nopietna un mērķtiecīga cilvēka iespaidu. Bija ļoti disciplinēts.

Kas tā bija par “mācītāju kaujas grupu”?

“Farizeji bez maskām” – tas bija čekas safabricēts raksts “Padomju Jaunatnē”. Neeksistēja jau tāda “mācītāju kaujas grupa” kā kaut kāda slepenā specvienība. Vienkārši bija virkne cilvēku, kuri bija arī garīdznieki un kuri nodarbojās ar dažādiem sporta veidiem. Piemēram, Māris Lukaševičs, kurš tagad dzīvo Austrālijā un ir tur mācītājs. Viņš bija brīvās cīņas čempions, nodarbojās arī ar džudžitsu. Agris Sutra, mācītājs Kristus baznīcā pie Mēness ielas. Viņš bija pasaules čempions sprinta riteņbraukšanā. Bija daudzi mācītāji atlēti. Es pats mācījos Fizikultūras institūtā. Mana bāze bija bokss. Diezgan labā līmenī. Mums bija izveidojies tāds kā brāļu ordenis – neformāli kopā trenējamies, gājām uz baznīcu, cits citam palīdzējām, piesedzām no uzmācīgo čekistu vajāšanas. Ar čekas safabricēto rakstu “Padomju Jaunatnē” par mums gribēja radīt iespaidu, ka esam kaut kādi nacisti, kuri gatavo valsts apvērsumu. Tajā laikā do-

Ministri Ēriks Jēkabsons un Ainārs Šlesers.

māja: ja kādu kompromitēs, tad ar viņu būs cauri. Man vēl tēvs zvīnāja un teica: kas – tu traks!? Viņam šķita, ka mani tūlīt sūtīs uz Sibīriju vai arestēs. Bet tas nenotika, tuvojās jau Atmodas laiks. Rezonanse no šī raksta bija tik milzīga, ka nostrādāja pilnīgi pretēji – sanāca nevis kompromitēt mani, bet gluži kā reklāma mūsu dzīvesveidam, baznīcai, cīņas sporta grupai. Tas patika ļoti daudziem cilvēkiem – gan jauniem, gan veciem. Pēc tā cilvēki sāka arvien vairāk nākt uz baznīcu, tā vienmēr bija jauzu piepildīta.

Par ko Tevi izsūtīja no Padomju Savienības?

Neiztiku bez čekas vajāšanas. Pret mani arī bija atentāta mēģinājums pie Garkalnes mežiem, kur no šķērslas kāds nezināms auto taranēja manis vadīto mašīnu. Par mata tiesu izglābos. Dievs stāvēja klāt. Es skaitījos disidents, jo biju brīvības cīnītājs.

Par to rezonansi, ko toreiz izsauca raksts “Farizeji bez maskām”, šodien ir pat grūti noticēt. Pie manis brauca cilvēki no Krievijas, profesori, provokatori, čekisti, man tika uzsūtīta pat militārā izlūkošana. Daudzi tiešām ticēja tam rakstam, ka te ir tāda spēcīga priesteru kaujas grupa, kas darbojas antisovjetiski. Kad uz Maskavu pie Gorbačova atbrauca ASV prezidents Ronalds Reigans, Latvijā ieradās slavenā amerikāņu ziņu aģentūra “ABC News”. Žurnālists mani nointervēja pie baznīcas. Tieši pirms dievkalpojuma mani uzrunāja kāda tolaik zināma režisore, teikdama: te kaut kāds amerikānis grib tevi intervēt. Mēs ar žurnālistu runājam, līdz ielā pie baznīcas, Ezermalas ielā, piebrauc

autobuss un no tā izkāpj jauni cilvēki, pilna iela ar skaistām meitenēm, staltiem puisiem – visi jaunieši dodas uz baznīcu. Žurnālists prasa: kāpēc viņi te nāk? Mana atbilde bija: jo viņi ir izsalkuši un izslāpuši pēc Patiesības. Tas bija spēcīgs sižets. To parādīja pa visu Ameriku un Kanādu.

Protams, pēc šīs intervijas čeka jau bija mani ievietojuši savā vajājamā sarakstā. Laikam jau toreiz arī viņi nebija tik lieli muļķi un saprata: lai to visu apturētu, no manis jātiek valā. Maigi sakot, man izteica piedāvājumu, no kura nebija iespējas atteikties – man bija jāizbrauc no PSRS. Konkrētāk, man atņēma padomju pilsonību. Tā mēs ar diviem maziem bērniem un sievu, kura bija mūsu trešā dēla gaidībās, bijām spiesti atstāt dzimteni.

Vai komunikācija ar Aināru tūpinājās arī Amerikā?

Ceļš līdz Amerikai arī ir grāmatas vērts. Kad nokļuvām Amerikā, neilgi pēc tam man Ainārs atrakstīja vēstuli. Mēs sākam regulāri sarakstīties. Es mēģināju stiprināt viņu, un tas bija abpusēji. Es ar viņu dalījies par savu dzīvi Čikāgā, kalpošanu baznīcā un manām studijām universitātē. Esmu absolvējis Teoloģijas fakultāti Čikāgas Universitātē. Sāku kalpot Čikāgas draudzē kā mācītājs. Tad uzzināju, ka Ainārs ir devies studēt uz Norvēģiju. Viņš man sūtīja bildes no universitātes. Viņš bija labā fiziskā formā, regulāri trenējās, ziemā peldēja. Gada laikā iemācījās brīvi runāt angļu un norvēģu valodā.

Vai sekoji Aināra Šlesera panākumiem Latvijā?

Aināra izaugsme no cilvēka, kurš tīrījās Rīgā uz ielas, līdz lielam Latvijas uzņēmējam un vēlāk valdības ministram un Ministru prezidenta biedram ir fantastiska. Par to var uzrakstīt grāmatu, kas iedvesmotu daudzus cilvēkus. Biznesu viņš uzsāka Rīgas Industriālajā politehnikumā, tirgojoties ar saulesbrīļiem, krosenēm un džinsiem. Iemācījās somu sarunvalodu. Nokļuva Norvēģijā – tur iemācījās norvēģu valodu. Divdesmit divu gadu vecumā izveidoja Latvijas Informācijas un tirdzniecības centru Norvēģijā. Uzsāka biznesu no Norvēģijas, tirgojoties Bullu ielas noliktavās. Taču viņa plāni vienmēr bija lielāki. Viņam bija vīzija. Uzņēmība un norvēģu valodas zināšanas jāva izveidot kontaktus ar miljardieri un biznesa leģendu Franku Varneru un viņa draugu, citu norvēģu miljardieri Stēnu Ēriku Hāgenu. Divdesmit sešu gadu vecumā Ainārs kļuva par universālveikala “Centrs” direktoru. Vēlāk viņš man

PAR ATDZIMŠANU

stāstīja, ka Franks Varners viņam dzīvē ir bijis kā tēvs, no kura daudz mācījies. Visiem bija īsts šoks, kad atvēra pirmo “Dressmann” veikalu Rīgā. Pats Franks Varners atbrauca uz veikala atvēršanu. Modernu vīriešu apģērbu veikalu Rīgā vispār nebija, tāpēc uz veikala atvēršanu izveidojās vairākus simtus metru gara rinda, kurā stāvēja arī sabiedrībā pazīstami cilvēki. Pirmajā dienā nelielā veikaliņā mēs pārdevām preces par 35 tūkstošiem latu. Uz mazo veikalu 164 kvadrātmtru platībā tas tolaik esot bijis lielākais apgrozījums uz vienu kvadrātmtru visā “Dressmann” vēsturē! Viss tika izpirkts. Preču krājumu nācās atvest ar lidmašīnu reisiem. Tā norvēģi saprata, ka šeit, Latvijā, var nodarboties ar biznesu.

Pēc tam Aināram nāca citi projekti kopā ar norvēģiem – “Rimi”, “Narvessen”, viesnīcu “Latvija” un “Rīdzene” iegāde, Salienas projekts, kur tagad ir pilsēta bijušā burkānu lauka vietā. Ainārs ar politiķiem nodibināja Baltijas Stabilitātes fondu, kas atbalstīja pirmo lielo ārpolitisko pasākumu Latvijas Operā, kur piedalījās pat NATO ģenerālis un bijušais Dānijas ārlietu ministrs Uffe Ellemans Jensens. To visu finansēja norvēģu investori, jo Norvēģija bija NATO un gribēja, lai Latvija arī tiktu uzņemta NATO. Aināra Šlesera panākumus vispār var salīdzināt ar raķeti, lai gan daudzi viņu salīdzina ar buldozeru.

Kāda bija Tava emigranta dzīve Amerikā?

Amerikā mana dzīve bija ļoti piesātināta, biju draudzes mācītājs. Pie mums Latvijā līdz galam nav novērtēts, ko trimdas latvieši ir paveikuši Latvijas neatkarības atjaunošanā. Amerikas latvieši aktīvi piedalījās protesta akcijās un piketos, lai pievērstu pasaules uzmanību padomju varas okupētajām teritorijām. Viņi ar savu protestu aicināja Padomju Savienības neatzīšanu.

Es varētu gari stāstīt, ar kādām leģendām man ir bijusi iespēja tikties trimdā. Tur bija veci vīri un kundzes pat no Ulmaņa valdības. Es vadīju dievkalpojumus, Bībeles stundas, lasīju referātus par Latvijas vēsturi, par dzīvi okupētajā Latvijā. Mani regulāri aicināja uzstāties ar lekcijām, jo tajā laikā cilvēki pārāk bieži nebrauca ārā no PSRS. Es biju diezgan liels izņēmums. Uzstājos ar nacionāli patriotiskām, kristīgām lekcijām. Mani aicināja uzstāties arī Amerikas Latviešu apvienības kongresā.

Ar ģimeni dzīvoju Čikāgā, mums bija diezgan liela draudzes māja. Pie mums viesojās daudz cilvēku. Tur es sagaidīju Tautas frontes sākumu. Kad krita *dzelzs priekšgars*, pie mums brauca ciemos un apmetās garīdznieki no Latvijas, politiķi, Atmodas aktīvisti. Arī amerikāņu jauniešiem esmu daudz stāstījis par Latviju.

Vēlāk atvēru savu boksa treniņu zāli, kur ir trenējies arī slavenais boksa leģenda Leons Spinkss un viņa dēls. Arī mani dēli regulāri apmeklēja boksa klubu. Par manu boksa klubu rakstīja arī amerikāņu avīzēs. “Daily Herald” mani iesauca par “boksa priesteri”. Pat amerikāņiem tas šķita interesanti, ka mācītājs boksējas. Pēc daudziem gadiem man radās doma atgriezties Latvijā. Es ilgojos pēc Latvijas, un man bija uzkrāta pieredze, ko gribēju dot Latvijai.

Kā Tev radās nodoms iesaistīties politikā?

Viens no impulsiem bija tas, ka mēs tikāmies ar Aināru. Viņiem kopā ar Raimonu Paulu tajā laikā bija izveidota Jaunā partija. Tad mēs pārrunājām to, kas ir jādara politikā un Latvijā. Uzturēju kontaktus ar arhibīskapu, ļoti daudz ap-

ir uzņēmējs un politiķis vienā personā. Viņam ir vīzija. Un stratēģija.

Laiki mainās. Politikā vēl nesen bija citi uzdevumi, bet tagad ir vajadzīgi tieši tādi kā Ainārs Šlesers. Ainārs nekad nepieļautu to ārpriātu, kas šodien notiek mūsu valdībā. Domāju, ka Aināram, ja viņš izveidos spēcīgu komandu, varētu izdoties izvilkst Latviju no šīs bedres.

Skatoties uz to, kas notiek Latvijā un pasaulē, daudzi konservatīvi, tradicionāli domājoši cilvēki ir zaudējuši cerību. Ko Tu viņiem vari teikt?

Cerība mirst pēdējā. Mēs esam pārdzīvojuši pagājušajā gadsimtā divus pasaules karus, pilsoņu karus, okupācijas un masveida deportācijas. Mani vecvecāki tika nogalināti: vectēvu komunisti nošāva Jeņisejas krastos, vecāmāte gāja bojā izsū-

” Tagad ir vajadzīgi tieši tādi kā Ainārs Šlesers. Ainārs nekad nepieļautu to ārpriātu, kas šodien notiek mūsu valdībā.

sveikumu saņēmu par atgriešanos dzimtenē. Kad biju atgriezies Latvijā, sākumā politiskajās norisēs iesaistījies diezgan atturīgi. Tomēr arī tolaik, līdzīgi kā šodien, cilvēki mudina mani iesaistīties politikā. Kā reiz teica kāds ļoti cienījams kungs: jums tas ir jādara valsts labā, tautas labā, tikai tad var kaut ko izmainīt. Par to mēs runājam arī ar Aināru, un tā šī partija kopā radās.

Latvijas Pirmo partiju sauca arī par Mācītāju partiju. Vai šai partijai izdevās ietekmēt politiku, kā bija domāts?

Protams, ka tajā laikā izdevās. Viss bija gaišs, skaists un pozitīvs. Arī nosaukums “Mācītāju partija”. Mēs tajā laikā pārstāvējām kristīgās vērtības politikā. Mūsu partija bija balstīta uz kristīgām vērtībām, daudzi mācītāji pievienojās. Tolaik bija ļoti labas attiecības ar Einaru Repši. Sākumā bija bloks “Jaunais laiks un Latvijas Pirmā partija”. Repše arī aizstāvēja kristīgās un nacionālās vērtības, un šo partiju vēl nebija pārnēmuši sorošīti. Pirmā partija daudz laba paveica: māmiņu algas ieviesa, Satversmē tika nostiprinātas ģimenes vērtības, kristīgās atziņas stiprinājās valsts līmenī.

Tagad Ainārs ir paziņojis par savu atgriešanos politikā. Kā Tu to vērtē?

Mēs ar Aināru bijām kopā vienā valdībā. Viņš bija satiksmes, es – iekšlietu ministrs. Paskatieties, kādu progresu viņš bija panācis ar lidostu, ar dzelzceļu! Viņš

tījumā. Mūsu tauta bija iznīdēta. Nodzīti zemāki par zāli. Okupēti. Paverdzināti. Un katru reizi likās, ka nav nekādas cerības. Un tomēr viss notika – viss atdzima. Esmu pārliecināts, ka tā bija Dieva griba. Jo, kā Kalna sprediķī ir teikts – “svētīgi ir izsalkušie un izslāpušie pēc Patiesības, jo tie tiks piepildīti”. Es atceros sevi padomju laikos. Pat nezināju, ko meklēju un ko gribu, taču neticēju tai melu sistēmai. Un tāpat ir tagad. Apustulim Pāvilam ir brīnišķīgi Svētie Raksti, kuros viņš saka: “Neredzamo redzēdami, mēs gājām cauri tumsai uz gaismu, it kā taustīdamies, bet zinādami, ka šis te ir tas Ceļš, kas mums ir jāiet.” Lehs Valensa, kurš bija dokers ostā, balstījās tieši uz šiem apustuļa Pāvila vārdiem.

Es ticu, ka mums ir cerība. Ir grūti, ir nogurdinoši redzēt to murgu, kas notiek šeit, Latvijā. Bet, jo lielākas ir pretrunas, jo vairāk ticu, ka izkristalizēsies kristīgie, gaišie spēki. Jo demokrātija šodien jau vairāk ir kā demonokrātija – visi šie rečēkisti un tiem līdzīgie. Ļoti spēcīgi vārdi ir Vēstulē romiešiem: mēs varam teikt sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību, jo mums ir miers ar Dievu caur Kristu. Vienmēr Gaismā uzvarēs. Bet katrai paaudzei no jauna par to ir jāklie dz, jācīnās un jāpastāv par to.

Kā Tu vērtē Satversmes tiesas veiktās Satversmes interpretācijas par viendzimuma attiecībām? Tas vispār ir noziegums. To nedrīkst pieļaut! Satversmes tiesa neievēro Satversmi! Tā bradā kājām Latvijas konstitūciju.

Jo Satversme – tas ir Latvijas Pamatlukums. Es uzskatu, ka tas ir ārpriāts un tam ir jāpretojas. Tiek noārdītas ģimenes vērtības, pamatvērtības. Satversmes vietā tiesnese atsaucas uz kaut kādām Eiropas rekomendācijām un interpretācijām. Tas ir pilnīgi ačgārnī. Satversme ir Latvijas Pamatlukums, nevis Eiropas rekomendācijas. Un tas viss kopā ar kovidkultistiem – tā ir tā neomarksistiskā ideoloģija, kas tagad applūšina Eiropu. Tai ir jāpretojas!

Kā kovidlaiks ietekmēs Latviju?

Uz pandēmijas fona mēs vairs neredzam citu procesu, kas pārplūšina Eiropu un Latviju. Paskatieties, kebabnīcas tagad Rīgā ir uz katra stūra! Bieži pārvietojos ar riteni, un man ir iespēja pamanīt daudz vairāk, kas notiek pie mums. Pilns ar jaunatvērtām kebabnīcām! Ieej iekšā – tur tukšs, neviena nav. Esmu bijis iekšlietu ministrs un saprotu, kas notiek. Tur tiek atmazgāta nauda! Bet pats galvenais – šī “kebabu kustība” ir kā tāda kalifāta atgriešanās jeb ienākšana Eiropā. To mēs Rīgā redzam, tas nav jāpierāda. Taču šajā laikā par to neviens nerunā. Plūst iekšā imigranti, un uz kovida un Kariņa valdības izdarību fona mēs to neredzam.

Konservatīvi cilvēki ir uztraukušies, ka šis “neomarksisms”, kā Tu to sauc, nav vairs nekas margināls, bet jau pārnēmis daudzu valstu centrālo varu?!

Jā, tā ir. Par to uztraucas arī Amerikā. Bet tur ir citādāk, it sevišķi vidienes štatos. Nesen biju Indiānā, Ilinoisā. Katru svētdienu te eju uz baznīcu. Te ir baigā kustība. Baznīcas ir pilnas visu laiku, jo sabiedrībā dominē konservatīvie. Tomēr kaut kā tie trokšņainie boļševiki, šie visi “Black Lives Matter”, baigi māk radīt iespaidu, ka Amerika ar visām tās konservatīvajām vērtībām tūlīt sabruks. Es domāju, ka tā nebūs. Jo redzu, kā te cilvēki dzīvo ikdienā. Viņi agri ceļas, daudz strādā. Ekonomikā viss notiek. Visi veikali ir vaļā. Tu vari nopirkt apakšbikses, zābakus un sniega lāpstas. Bībeles kustība notiek – baznīcās pilns ar cilvēkiem. Mums ir vajadzīgs tas Latvijā. Latvijā un Eiropā ir vajadzīga šī rekonkista, kas ir īsto vērtību atgriešanās.

Varbūt Latvijā atkal ir vajadzīga Mācītāju partija – īsti kristīga partija?

Jā! Un man vairāki cilvēki to ir teikuši. Ļoti daudzi domā, ka to vajag. Saka: vajag otro iznācienu. Boksa priesteru partiju vai Mācītāju partiju – vienalga, kā to nosaukt. Man pašam arī ir sajūta, ka kaut ko tādu vajadzētu. Tāpēc, dzirdot, ka Ainārs nāks politikā, man par to ir prieks. Viņš ir kristietis. Viņam ir sieva Inese, ar kuru viņš ir kopā daudzus gadus. Ģimene un pieci bērni. Domāju, viņš varēs daudz laba paveikt.

AINĀRS IR IZSITIES NO NEKĀ!

JĀZEPS GAVARS, KURŠ TAGAD
DZĪVO LATGALĒ, IR CILVĒKS,
KURŠ AINĀRU ŠLESERU PAZĪST
NO SKOLAS GADIEM, JO IR VIŅA
DRAUGA MĀRA TĒVS.
VIŅŠ PIEKRITA PASTĀSTĪT.

Divi draugi. Ainārs Šlesers un Jāzepts Gavars.

Cik sen pazīstat Aināru?

Ar Aināru iepazīnos, kad viņi abi ar manu dēlu Māri iestājās mācīties tehnikumā. Viņi mācījās kopā. Kādā vecāku sapulcē klases audzinātāja sūdzējās par savu skolēnu palaidnībām. Mēs ar Aināra mammu prasījām: vai Ainārs un Māris arī tāpat rīkojas? Klases audzinātāja teica: nē, tur ir citas problēmas – viņi tirgojas ar dažādām modes mantām, apgādājot gan skolēnus, gan skolotājus. Tas bija tāds laiks, kad veikalos neko nevarēja dabūt, bet viņi, izrādās, brauca uz Maskavu, uz Ļeņingradu, izmantoja kaut kādu savu paziņu loku, iepirkās un pārdeva tālāk. Tā tajā laikā skaitījās spekulācija. Kaut ko jau viņi no tām mantām, ko pārdeva, nopelnīja.

Kā Jūs no tā laika atceraties Aināru?

Vasaras brīvlaikos tiem, kuri dzīvoja Rīgā dzīvokļos, nebija, ko darīt, bet mums Dārziņos bija vasarnīca, tāpēc puikas brauca pie mums. Dzīvoja, sportoja, gāja peldēties un palīdzēja dažādos darbos. Mēs tulpes audzējām. Ainārs visos sporta veidos bija pirmajā rindās. Bija daudzi puikas, bet Ainārs bija tāds, kurš spēja viņus visus apvienot. Gribētu teikt, ka viņš bija arī visspēcīgākais. Viņam nebija nekādu kaitīgu ieradumu, un viņš arī iespaidoja pārējos: viņa kompānijā nedrīkstēja pīpēt, dzert un vajadzēja diezgan daudz nodarboties ar sportu. Bija sporta laukums. Spēlēja arī futbolu.

Bija gadījumi, kad Ķengaragā arī manam jaunākajam dēlam darīja pāri, dažādi kautiņi notika. Ainārs bija tas, kurš ļoti ātri tika ar visu galā, jo no viņa baidī-

jās. Viņš bija mierīgs, bet, ja vajadzēja, tad tādā ziņā ātri ievada kārtību, jo bija ļoti spēcīgs. Liela autoritāte tajā puiku vidē.

Kas tajā laikā Jūs visvairāk uztrauca jauniešos?

Tas bija laiks, kad mēs ļoti uztraucāmies par nacionālo jautājumu. Nebija valsts neatkarības. Likās, ka Latvijai nav nekādas nākotnes. Valoda zuda. Ja nav valodas, nav arī tautas. Mēs daudz runājām ar jauniešiem par to, kā varētu šos nacionālos jautājumus atrisināt. Jau tad neticējām, ka Latvija var iegūt neatkarību tāpat; mums likās, ka latviešu tauta varētu atbrīvoties vienīgi tad, ja sāktos karš, jo tādās reizēs mazākās tautas dažreiz atgūst neatkarību.

Padomju armijā tad jaunieši vairs negribēja iet. Problēma bija tāda, ka daudzus jauniešus sūtīja karot uz Afganistānu, atpakaļ veda zārkus. Kara komisariāti dzenāja jauniešus. Dažreiz bija bīstami gulēt mājās. Bija juku laiki, nevarēja saprast, kas būs un kā būs, tomēr nekas briesmīgs nenotika – karš neizcēlās, sākās Atmoda. Latvijas atbrīvošana notika ar dziesmu.

Vai Ainārs bija Latvijas patriots?

Ainārs bija īsts Latvijas patriots. Viņš bija un ir par Latviju. Tomēr, lai būtu drošībā, mans dēls Māris un Ainārs dabūja iespēju aizbraukt no Padomju Savienības uz Norvēģiju. Tas ir Aināra nopelns. Nebija vienkārši, pat ļoti sarežģīti, bet viņiem tas izdevās.

Tad vienu dienu man no Norvēģijas pienāca vēstule, ka Māris un Ainārs pēc Norvēģijas taisās pārvākties dzīvot uz

Ameriku. Es viņiem rakstu atpakaļ: kur jūsu patriotisms ir palicis? Nekādas Amerikas! Ir jābrauc uz Latviju! Latvija ir atguvusi neatkarību, un te ir lielu iespēju zeme – nekā nav, viss ir jārada no jauna. Pēc divām nedēļām viņi man zvana: brauciet sagaidīt, mēs esam lidostā Rīgā. Es kurbulēju savu moskviču, un mans jaunākais dēls ar Aināra māsu brauca uz lidostu pakaļ. Atveda viņus pie mums uz Dārziņiem. Tad sākās tas laiks: jaunība, meitenes, prieki un arī pirmie iesākumi biznesā.

Vai Ainārs nāca no bagātas ģimenes?

Ko Jūs! No pavisam parastas. Tas bija ļoti nabadzīgs laiks; viss bija apstājies, rūpnīcas ciet, valsts finansiālais stāvoklis bija ļoti slikts. It sevišķi Aināram gāja grūti. Māte nestrādā, jo VEF ciet. Nekādu ienākumu. Salīdzinot Aināru ar mani, es jau tajā laikā skaitījos *biezaīs*. Man bija dzīvoklis Rīgā, moskvičs. Viņam nebija nekā. Aināram jau bija dēliņš piedzimis ar Inesi, viņiem nebija, kur dzīvot, tāpēc pārvācās pie manis uz dzīvokli, jo es tikmēr Dārziņos dzīvoju. Teicu, ka man nav nekādu problēmu, lai viņi te dzīvo. Praktiski nekā viņiem tajā laikā nebija. Tikai labi nodomi un apņemšanās. Ko es ar to gribu teikt? Tā ir baigā vērtība, ka cilvēks tādā vecumā, puika būdams, no nulles, ar visām savām idejām, kurām daudzi neticēja, ir ticis ar to visu galā. Pēc dažiem mēnešiem, man liekas, viņš jau vēra valā "Dressmann" veikalu. Un tad tā dzīve sāka iet uz augšu.

Vai Aināram bija labas idejas?

Ideju viņam vienmēr bijis miljons. Viņš

runāja vienā runāšanā. Tagad ir pagājis laiks un es sāku tā izvērtēt: gandrīz visas viņa idejas ir izrādījušās dzīvotspējīgas; tās ir piepildījušās. Es pat nezinu otru tādu cilvēku. Ir bijuši cilvēki, kurus kāds bīdīja vai kuriem palīdzēja, bet Aināru neviens nebīdīja, viņam pašam bija ar visu jātiek galā un jātiek uz augšu. Nu viņam ir milzīgas darbības, nekādu kaitīgu ieradumu un, protams, galva strādā. Redziet, viņam pārmeta, ka nav augstākās izglītības. Kā tā var būt, ka ir ministrs un nav augstākās izglītības!? Bet, ja cilvēku bez augstākās izglītības ieliek par ministru, tad jau nav bijis neviens gudrāks ar visām augstākajām izglītībām. Redziet, Ainārs savu gudrību parāda ar darbu.

Kā vērtējat to, ka Ainārs atgriežas politikā?

Ainārs ir ļoti daudz sasniedzis. Politikā ir vajadzīgi gudri un spējīgi cilvēki. Godprātīgi. Ainārs ir ļoti spējīgs. Viņa idejas realizējas, viņa uzņēmumi strādā – tur ir darba vietas. Tikai redziet, kas par problēmu. Žurnālisti redz tikai negatīvo. Varbūt viņi strādā citas partijas labā. Ainārs ir ļoti pozitīvs cilvēks. Tādu, kuri ir spējīgi strādāt, kā nākas, nemaz nav daudz. Bet daudzi Aināru nemaz nepazīst, zina tikai negatīvo par viņu. Pie mums ir ļoti liela skaudība. Ja te atbrauc kāds, kurš ir izsities uz augšu, no Amerikas vai Eiropas – tas viss ir normāli, bet, ja mūsu tautietis, kā Ainārs, uzreiz nenovīdība. Viņš ir sācis no nekā, taču ļoti daudziem kremt, ka viņš tomēr ir izsities uz augšu. Es domāju, ka tas ir tikai kaut kas ļoti pozitīvs, ka cilvēks ir daudz izdarījis un sasniedzis. Es būtu tikai par to, ka Ainārs atgriežas.

MĒS ATBALSTĀM!

JURIS RADZĒVIČS,
bijušais Rīgas pilsētas
izpilddirektors

Katrā savas darbības jomā Ainārs Šlesers veido jaunu skatījumu uz problēmu un tās risinājumu.

2009. gads. Krīze. Lēmums startēt Rīgas domes vēlēšanās. Ainārs Šlesers piesaka sevi kā Rīgas mēra amata kandidātu. Seko panākumi Rīgas domes vēlēšanās. Novitāte bija ne tikai starts vēlēšanās kā mēra kandidātam, bet arī konkrētas iniciatīvas, lai īstenotu investīciju piesaisti Rīgai. Pirmkārt, Rīgas kā tūrisma galamērķa reklamēšana ārpus Latvijas. Daudzi to kritizēja, taču – šī ideja tiek īstenota arī šodien. Atvērās

jaunas viesnīcas, jauni restorāni, kas nozīmēja jaunas darba vietas. Tieši Aināra Šlesera ideja bija arī līgošana krastmalā, kas tika veiksmīgi realizēta un notiek pēdējo 10 gadu laikā, pulcējot milzīgas tautas masas. Otrkārt, Rīgas Filmu fonds, kura mērķis bija piesaistīt Latvijai ārvalstu kino industrijas naudu un dot atbalstu Latvijas producentiem, režisoriem, aktieriem, operatoriem un citiem industrijas pārstāvjiem, bija liels ieguvums, tajā skaitā viesmīlības industrijai. Rīga tika iezīmēta kā vieta, kur ir izdevīgi veidot filmas, jo šeit ir profesionāli cilvēki un lieliska vide. Treškārt, šobrīd ir norma, ka ikvienā skolā ir policists, un reti kurš atcerēsies, ka pirms vēlēšanām tieši Šlesers rosināja nolūkā novērst narkotiku ieplūšanu mācību iestādēs nodrošināt ikvienā skolā pašvaldības policijas klātbūtni. Lai novērstu tūristu apkrāpšanu, tika izveidota Tūrisma policijas vienība. Aināra Šlesera ieguldījums gan valsts, gan arī mūsu galvaspilsētas Rīgas attīstībā ir ļoti būtisks. Tāpēc es atbalstu Aināra Šlesera atgriešanos lielajā politikā.

ĒRIKS STENDZENIEKS,
reklāmists

Es Aināru pazīstu teju 20 gadus. Viena sieva, pieci bērni! Esmu bijis situācijā, kad Aināram vajag palīdzību un atbalstu, bet visiem pēkšņi “jāsteidzas” uz kaut kādām vārda dienas svinībām vai dzimšanas dienām. Un nav neviena “drauga”, kurš varētu palīdzēt tieši tad, kad vajag. Nākas visu pašam. Savukārt, kad vajag “biznesu”, tad stāv rindā: “Eu, iepazīstini ar Aināru, būsi daļās!” Paldies, nē! Un varbūt tieši tāpēc mums ir savstarpēja uzticēšanās, ka šīs ir gadiem pārbaudītas

attiecības. Es varu tikai apskaust Aināra vārda stiprumu un noturību. Šodien pie varas ir ģēpātas, kas savu viedokli maina trīsreiz dienā. Daudzi ģirdz par “treknajiem gadiem”, aizmirstot, ka pirms 10 gadiem katrs flizētājs brauca bezmaz ar poršu un kultūra burtiski peldējās naudā. Man nezināmu iemeslu dēļ daudziem patīk ciest. Patīk, ka viss ir slēgts, tukšs un tumšs, ka uzņēmējdarbība ir mirusi un valsts aizņemas, nevis pelna. Man neko nevar pārņemt. Neviens man nevar pārņemt kažoka mešanu uz otru pusi. Mani nevar atlaist no darba vai kā citādi represēt. Es neesmu pieslēgies valdošajiem, es vienmēr esmu bijis un būšu ar Aināru. Punkts. Man patīk darītāji, nevis muldētāji.

Un es esmu priecīgs un cerīgs, ka muldētāju laiks ir pagājis. Pat ja kāds gads vēl ir jāpagaida. Šai valstij vajag nevis vienu, bet 100 Šleseru! Tad viss būs kārtībā. Paldies!

AGITA ROZIŅA,
skaistumkopšanas salona
“PRIOR” īpašniece

Esmu friziere ar 35 gadu darba pieredzi. Man pieder skaistumkopšanas salons “PRIOR”, kas atrodas viesnīcā “Radisson Blu Latvija”.

Laikā, kad Ainārs Šlesers kļuva par satiksmes ministru, Latvijas tūrisma nozare piedzīvoja strauju izaugsmi: Latviju

apmeklēja ļoti daudz ārvalstu viesu, ar lētajām “Ryanair” un “AirBaltic” biļetēm Latvijas viesnīcu bizness sāka strauji iet uz augšu, arī viss skaistumkopšanas nozares bizness to izjuta ļoti pozitīvi. Paraleli vietējiem klientiem tika apkalpoti viesnīcas viesi, arī ārzemju tūristi. Tādā veidā tika veicināts Latvijas skaistumkopšanas pakalpojumu eksports. Diemžēl šodien situācija ir kļuvusi ļoti dramatiska: viesnīcas ir tukšas, tūristu vairs nav, valdības lēmumi bieži ir nesaprotami. Vietējie klienti, protams, sāk atgriezties, bet skaidrības par nākotni diemžēl nav. Es pazīstu Aināru Šleseru, zinu, ka tieši viņa laikā tūrisma nozare piedzīvoja lielu uzplaukumu. Tāpēc atbalstu viņa lēmumu atgriezties politikā. Latvijai ir vajadzīga profesionāļu palīdzība!

JEVGEŅIJS LUKAŠENOKS,
SIA “Ludzas maiznīca” valdes
loceklis, inženierzinātņu doktors,
Ludzas novada Goda pilsonis

SIA “Ludzas maiznīca”, kuru es dibināju 1991. gada 29. maijā, savas jubilejas priekšvakarā, par spīti visām krīzēm, izstrādā jaunu bezglutēna produkcijas ražošanas līniju. Šo produkciju var realizēt galvenokārt Rīgā un tās apkaimē, tāpēc loģistikas jautājums mums ir pirmajā vietā. Un tieši šajā sakarā es atcerējos Aināru Šleseru, kura nopelns ir tas, ka produktu piegāde uz Rīgu kļuvusi ērtāka un lētāka.

Vēl PSRS laikā tika plānots uzbūvēt Maskavas šoseju virzienā uz Latgali, diemžēl

tas viss palika tikai uz papīra. Lai tiktu uz Latgali, bija jābrauc cauri daudzām apdzīvotām vietām. Milzīgi sastrēgumi, lēna braukšana, “melnie punkti” un neskaitāmas avārijas – tāda bija situācija, līdz Ainārs Šlesers kļuva par satiksmes ministru. Viņš bija tas, kurš pieņēma lēmumu uzbūvēt jauno šoseju līdz Koknesei. Un tieši viņa ministrēšanas laikā tika uzbūvēta pirmā šoseja atjaunotās Latvijas laikā. Šodien daudzi jau ir aizmirsuši, kas uzbūvēja jauno Maskavas šoseju, pa kuru brauc lielākā tranzīta plūsma starp Latviju un Krieviju. Bet tieši latgalieši atceras, ka satiksmes ministrs Šlesers uzbūvēja šo vēl padomju laikā projektēto autoceļu. Kā Latgales patriotam man arī ļoti patika, ka tieši Šlesera laikā tika apstiprināta sakrālā tūrisma programma, kura simtiem Latvijas dievnamu deva finansiālu atbalstu to atjaunošanai un renovācijai. Daudzi Latgalē atceras, ka ar Šlesera atbalstu tika pilnībā nomainīts Aglonas bazilikas sapuvušais un caurais jumts. Tāpēc es esmu vienmēr atbalstījis un turpināšu atbalstīt Aināru Šleseru.

AIVARS STRAKŠAS,
AS “Latvijas Dzelzceļš”
bijušais viceprezidents

Vai kāds var sacensties ar satiksmes ministru Linkaiti sev uzticētās nozares pārliecinošā sagraušanā rekordīsā laikā?

Kad es pēc vairāk nekā 15 gadu darba atstāju savu amatu “Latvijas Dzelzceļā” (LDz), uzņēmuma kontos palika 85 mil-

joni eiro un uzņēmums veiksmīgi strādāja. 2018. gadā LDz koncerns strādāja ar peļņu un samaksāja nodokļos 100 miljonus (!) eiro. Bet jau 2020. gadā LDz finanšu līdzsvara nodrošināšanai no valsts budžeta bija jāpiešķir 22 miljoni eiro vēl papildus tiem 19 miljoniem eiro, kas tika izņemti no LDz meitu sabiedrībām, lai glābtos no bankrota. Vajadzēja tikai divus gadus, lai kravu tranzītu un arī Latvijas aviācijas nozari novestu līdz bankrotam. Šāds ir rezultāts neprofesionāla satiksmes ministra darbam. Tas ir jāaptur! Ir jānāk kādam un jāatjauno sagraudātās Latvijas nozares, lai tās atkal varētu sekmīgi attīstīties. Tāpēc es atbalstu Aināra Šlesera atgriešanos politikā. Latvijai ir vajadzīga profesionāļu valdība.

SERGEJS MOROZOVS,
“Morozov&Son” īpašnieks

Es redzu, ka termiņuzturēšanās atļaujas Latvijai piesaistīja milzīgas investīcijas. Šī programma ļāvusi iegūt darbu daudzu profesiju pārstāvjiem. Arī man kā uzņēmējam, kuram pieder mēbeļu

ražošanas uzņēmums, bija iespēja iegūt daudzus lielus pasūtījumus mēbeļu izgatavošanai no šeit atbraukušajiem cilvēkiem, kuri iegādājās Latvijā dzīvokli vai māju.

Laikā, kad simtiem vēsturisko Rīgas namu stāv tukši un ir avārijas stāvoklī, nepieciešams piesaistīt Latvijai ārzemju investorus, kuri būs gatavi ieguldīt līdzekļus šajos namos. Tāpat kā tas notiek Londonā, Parīzē, Ņujorkā un citur. Tāpēc atkal ir jāatjauno termiņuzturēšanās atļauju programma, kas ļaus attīstīties daudzām Latvijas nozarēm!

Es atbalstu Aināru Šleseru, jo ticu, ka viņš to izdarīs. Un Latvijas uzņēmējiem atkal būs daudz darba.

AICINU UZ SADARBĪBU LATVIJAS PATRIOTUS

✓ Cilvēkus, kuri atbalsta ģimenes un kristīgās vērtības.

✓ Kuri grib, lai Latvija būtu neatkarīga un demokrātiska valsts, kas pati pieņem lēmumus, nevis paklausīgi pilda norādījumus no ārzemēm.

✓ Kuri grib, lai Latvija būtu patiesi tiesiska valsts un lai Latvijā valdītu nevainīguma prezumpcija, nevis visatļautība, kur katrs iedzīvotājs tiek uzskatīts par potenciālo noziedznieku.

✓ Kuri grib, lai Latvija būtu bagāta un attīstīta valsts.

✓ Kuri grib, lai tiek atcelts nekustamā īpašuma nodoklis, un mazais bizness tiek atbrīvots no nodokļiem.

✓ Kuri grib, lai Latvijā strādājošās ārvalstu bankas bez nekāda pamatojuma neaizvērtu iedzīvotāju un uzņēmumu kontus.

✓ Kuri grib, lai Latvijas ostas un tranzīta nozare atdzimtu un veiksmīgi attīstītos.

✓ Kuri grib, lai Latvijas aviācijas nozare atkal kļūtu par Latvijas veiksmes stāstu un lai Rīgas lidosta kļūtu par lielāko pasažieru un kravu pārvadājumu centru Ziemeļeiropā.

✓ Kuri grib, lai tiktu atjaunots Autoceļu fonds un lai Latvijā tiktu

uzbūvētas pasaules līmeņa automaģistrāles.

✓ Kuri grib, lai Latvijas valdība izveidotu spēcīgu nacionālo attīstības banku, kas palīdzētu attīstīt nacionālo biznesu tā, lai Latvijas uzņēmēji kļūtu par vadošajiem uzņēmējiem Latvijā un lai viņi spētu arī iekarot ārvalstu tirgus.

✓ Kuri grib, lai rūpniecība attīstītos visā Latvijā.

✓ Kuri grib, lai Latvijas lauksaimniecības nozare iekarotu aizvien jaunus pasaules tirgus un attīstītos mežsaimniecība.

✓ Kuri tic, ka Latvija varēt kļūt par Eiropas ziemeļu Dubaiju, ko apbrīnos visa pasaule.

✓ Kuri grib, lai IT nozare ļautu Latvijai kļūt par jauno Silīciju ieleju Eiropā, kur strādā Latvijas un ārvalstu speciālisti un zinātnieki.

✓ Kuri grib, lai atdzimtu Rīgas Kinostudija un Latvija kļūtu par jauno Holivudu Eiropā.

✓ Kuri grib, lai Latvijas bērni runātu vismaz četrās valodās.

✓ Kuri grib, lai mūsu bērni un mazbērni neaizbrauktu prom no Latvijas un tie, kuri ir aizbraukuši, lai atgrieztos ar jaunām zināšanām

un prasmēm, kas palīdzētu Latvijas ekonomiskajai izaugsmei.

✓ Kuri grib, lai tiek atbalstītas daudz bērnu ģimenes, piešķirot tām bezmaksas dzīvokļus, mini autobusus, un daļēji vai pilnībā sedzot viņu kredītsaistības atkarībā no bērnu skaita.

✓ Kuri grib, lai uz Latviju brauktu mācīties ārvalstu studenti, tādā veidā veicinot izglītības eksportu.

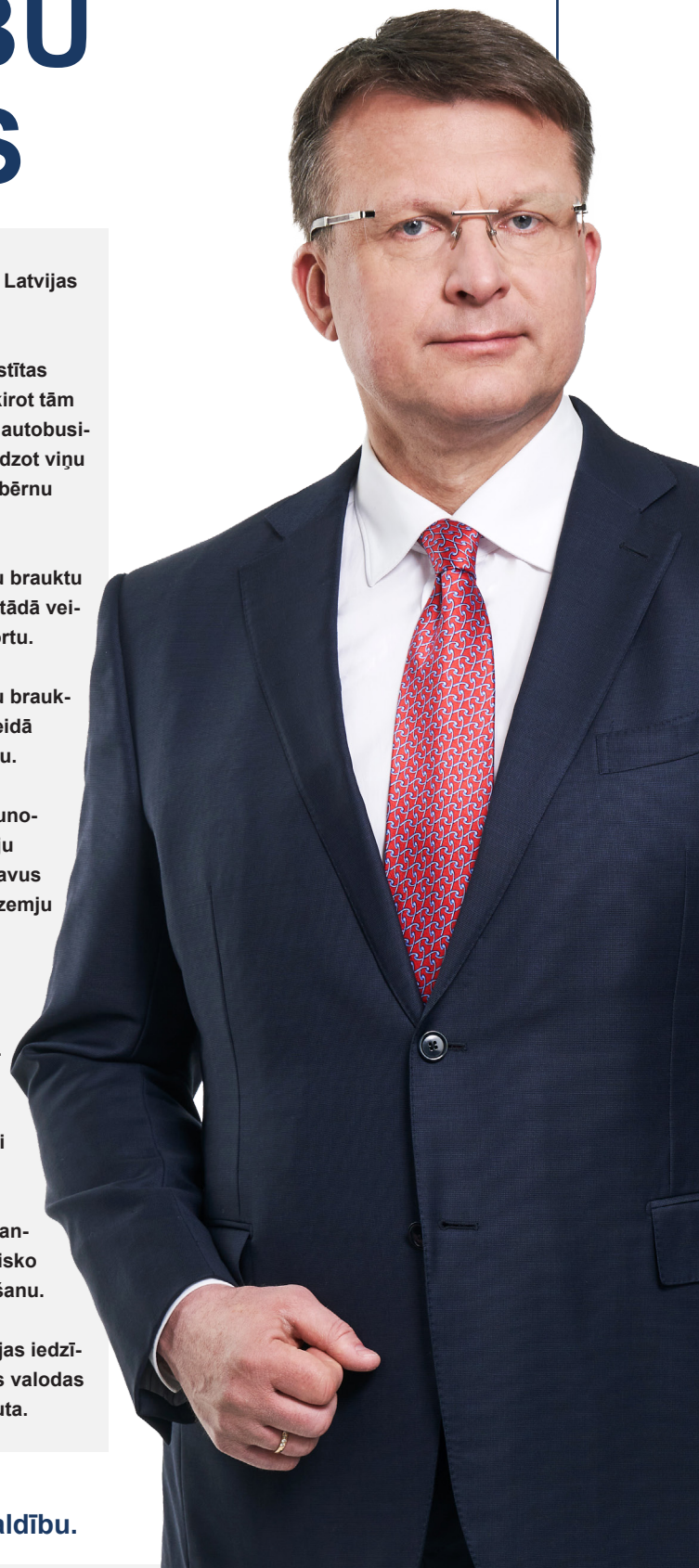
✓ Kuri grib, lai uz Latviju brauktu ārzemju pacienti, tādā veidā veicinot medicīnas eksportu.

✓ Kuri grib, lai tiktu atjaunota termiņuzturēšanās atļauju programma un lai Latvijā savus līdzekļus ieguldītu turīgi ārzemju pilsoņi, tādā veidā veicinot labklājību Latvijā.

✓ Kuri grib, lai Latvija, būdama ES un NATO dalībvalsts, izveidotu labas un pragmatiskas attiecības ar visām kaimiņvalstīm, līdzīgi kā to dara Somija.

✓ Kuri grib, lai valsts finansāli atbalstītu kultūrvēsturisko Latvijas dievnamu atjaunošanu.

✓ Kuri grib, lai visi Latvijas iedzīvotāji neatkarīgi no dzimtās valodas būtu kā vienota Latvijas tauta.

Šo programmu aicinu papildināt ar Jūsu idejām, plāniem un darbiem, kas mums būs jāpaveic kopā, strādājot jaunajā Saeimā un vadot Latvijas jauno valdību.

PIEVIEŅOJĒTIES MANAI KOMANDAI, LAI KOPĀ PADARĪTU LATVIJU PAR BAGĀTU UN ATTĪSTĪTU VALSTI!

- ✓ Ja Jūs gribat būt par atbalstītājiem vai stāties Jaunajā partijā, gaidu no Jums ziņas.
- ✓ Ja Jūs gribat kandidēt uz nākamo Saeimu vai kandidēt uz kādu ministra amatu nākamajā valdībā, sūtiet man savu CV un redzējumu, ko varat un gribat darīt Latvijas labā!

**ĪPAŠI VĒLOS AICINĀT UZ SADARBĪBU LATVIJAS JAUNIEŠUS, KURI GRIB DZĪVOT LATVIJĀ,
KURI GRIB, LAI LATVIJA KĻŪTU PAR BAGĀTU UN ATTĪSTĪTU VALSTI.
BŪŠU PRIECĪGS STRĀDĀT AR JUMS VIENĀ KOMANDĀ!**

RAKSTIET UZ MANU E-PASTU:
SLESERS2022@GMAIL.COM

SEKO FACEBOOK:
AINĀRS ŠLESERS